

Незалежне Українське видання із столиці Канади

ОТТАВСЬКИЙ ВІСНИК

жовтень-листопад 2006, ч. 17

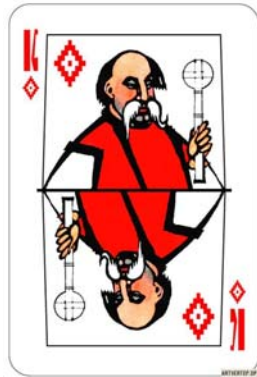
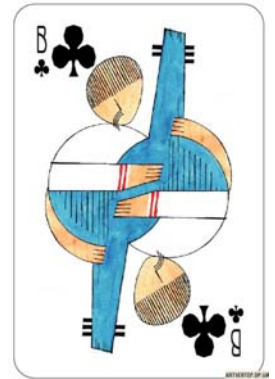
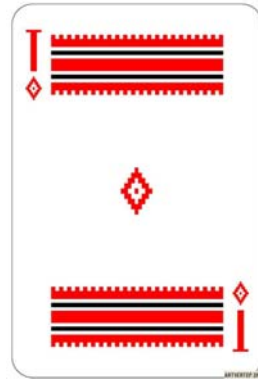
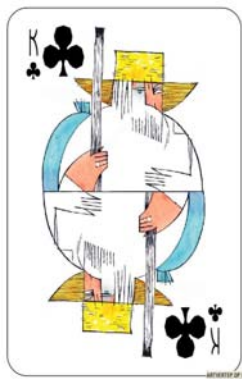
ПОДІЇ/ОГОЛОШЕННЯ/РЕКЛАМА

Останніми роками всі українські політичні діячі стали глибоко віруючими особами та скопом ходять до церкви.

Особливо цікаво спостерігати, як цілують ікони та хрестяться колишні члени комуністичної партії, або люди, які неодноразово порушують заповіді.

Страшно усвідомлювати, що за період незалежності на Львівщині зруйновано більше дерев'яних церков, ніж за період радянської влади. Для прикладу, за весь час тоталітарного режиму згоріло 2 дерев'яні церкви, натомість у 2002 році - 7 церков, у 2003 - 9 церков, 2004 - 5 церков, минулого року - три церкви і цьогогоріч відбулось уже 6 пожеж.

Клонування святинь

Десять літ тому в Україні полюбили розмірковувати про духовний ренесанс, про повернення до витоків і на інші схожі теми. Відтак зрозуміли, що не штука легалізувати раніше заборонені конфесії та припинити нагілки на вірних нетрадиційних віросповідань. Штука втримати вартісність глибинних основ віри під час зтяжкого стрибка від атеїстичного тоталітаризму до секуляризованого суспільства. Серед його рис – не тільки меркантилізація релігійних установ, яка, до слова, є дуже дотичною до політичної складової діяльності Церкви, а й засилля згромаджень, збудованих завдяки застосуванню бізнес-технологій. Так чи інакше, констатуємо: щоб вижити серед цього цинічного та “зискливого” світу, Церква змушена передусім опікуватися своїми земними статками.

Френк Заппа, відомий рок-музикант, попри свою незаангажованість у справі кліриків, дуже влучно окреслив матеріальне підґрунтя духовних рухів. На його думку, “вся різниця між релігією та сектою криється лише в кількості нерухомості, якими вони володіють”. Міркую, що автори проекту поправок до закону про свободу совісті зовсім поверхово, а то й зовсім не знайомі з творчістю Заппи. Однак коли йдеться про схеми, які вони пропонують, то його вислів цілком годиться б за епіграф до їхніх законотворчих зусиль.

Ім, далекі, не відмовиш у далекоглядності. Йдеться про тезу, яка надавала б Церкві права юридичної особи. З одного боку, це спрощує розрахунки парафій із контрагентами – зокрема, організаціями, які забезпечують комунальну інфраструктуру. З іншого – статус юридичної особи для Церкви приховує в собі купу “несподіванок”, які змушують ставити одвічне запитання: “Кому вигідно?”

Головним лобістом ухвалення поправки до закону є кола, наближені до Української Православної Церкви Московського патріархату. Попри всі симпатії чи антипатії, мусимо визнати, що ця конфесія домінує в Україні, отже, має у своїй юрисдикції значну частину культових споруд. Коли Церква отримає статус юридичної особи, все майно опиниться в руках конкретної патріархії. Тобто якщо УПЦ МП вважає себе невід’ємною частиною Московського патріархату, всі земельні наділи, всі культові споруди, словом, усе майно зосередиться в руках закордонного власника. І навіть коли парафіяни одного села запрагнуть перейти до іншої конфесії, вони муситимуть зводити собі новий дім для молитви.

Звідси й лихоманка довкола Києво-Почаївської Лаври, частина якої належить тій же УПЦ МП. Мало того, що на теренах української святині, по суті, не чинні закони Української держави; що нинішні власники методично сприяють знищенню історичного середовища заповідника. Останнім часом, користуючись впливами у владних кабінетах, духовні отці виживають із Лаври культурні установи, зокрема музеї. Що трапиться з нею, коли УПЦ МП стане єдиним і неосудним власником усіх споруд на Печерських пагорбах?

Коротка статистична довідка: на теренах Росії РПЦ володіє 12 тисячами парафій. УПЦ МП наразі має вірних, об’єднаних у 15 тисяч парафій. Себто йдеться про більшу частину майна, яким може заволодіти конфесія із центром у чужинській столиці.

А тепер про технології приземленого гатунку. Неподалік Володимирського собору в Києві з’явився будівельний майданчик. За високим парканом згодом має постати... Володимирська церква, щоправда, за конфесією вона належатиме тій самій УПЦ МП. Незважаючи на відчайдушні протести мешканців довколишніх будинків, на заборони споруджувати будь-які об’єкти в паркових зонах столиці, храм таки зводять. Для чого, адже поряд давня українська святиня? Для того, аби, набувши статусу юридичної особи, шляхом правничих маніпуляцій спробувати оскаржити право власності УПЦ КП на Володимирський собор.

Досі ми гадали, що клони ефективні під час виборчих кампаній. Виявляється, варто застосовувати таку практику й у царині духовній. Поплатніше...

Ігор Гулик

Священики взяли приклад з Партії регіонів і напали на журналістів

Священики Української православної церкви Московського патріархату перешкодили роботі знімальної групи "5 каналу" на території Києво-Печерської Лаври. За словами журналістки Наталі Тугузової, близько 14 години у понеділок на знімальну групу напали архієпископ Павло, намісник Свято-Успенської Києво-Печерської лаври, священики, церковний охоронець та люди в цивільному. "Ми готували матеріал про помісну церкву. За коментарями звернулись до настоятеля храму, отця Павла. Але той у відповідь звинуватив "5 канал" у брехні, розвернувся і пішов геть", - зазначила Тугузова. "Та побачивши, що ми продовжуємо його знімати, повернувся разом з іншими священиками. Гуртом вони покляли оператора телеканалу на землю, відібрали камеру, а з нею і касету", - додала вона.

Журналіст стверджує, що факт нападу зафіксували туристи, які були поряд. "Хоч якість запису і не дуже добра, проте учасників цієї події, включно з настоятелем храму, який брав у цьому участь, розпізнати можна", - зазначила вона. "Заяву Тугузової з приводу нападу зареєстрували у

Печерському районному відділі міліції", - повідомляють у медіа-профспілці, при цьому просять правоохоронців "ретельно розслідувати цей інцидент і звернути увагу на те, що напад на журналістів стався під час виконання ними їхніх професійних обов'язків".

Як відомо, 12 липня на журналістів каналу СТБ напав член Партії регіонів Олег Калашніков. Він вилучив у працівників каналу відеокасету, яку до сьогодні не повернуто. За фактом перешкоджання журналістській діяльності порушено кримінальну справу.

Чи об'єднається Православна Церква?

Патріарх Української Православної Церкви Київського патріархату Філарет не відкидає ймовірності об'єднання Православної Церкви в Україні. Проте, на думку Філарета, це можливе за однієї умови – відокремлення УПЦ МП від

Московського патріархату. Про це він заявив в інтерв'ю "Экономическим известиям". "Умовою об'єднання православних церков є відокремлення всієї УПЦ МП або її частини від Московського патріархату", – сказав Філарет. "РПЦ пропонує нам інший варіант – відмовитися від незалежності, приєднатися до Московського патріархату і чекати, поки він подарує нам незалежність. Цей шлях для нас неприйнятний. Ніхто не повірить у те, що Москва здатна подарувати незалежність Українській Церкві", – додав Патріарх. Окрім того, Філарет вважає, що нині УПЦ МП є нічим іншим, як інструментом російського впливу на українське суспільство та політику. Тож, зважаючи на це, головна причина розділу Православної Церкви в Україні аж ніяк не релігійна, а політична.

"Усі були свідками того, яка дискусія розгорнулася довкола пункту Універсалу про єдину Церкву. Навіть на входження до НАТО погодилися, а на підтримку єдиної Помісної Церкви – ні. Чому? Тому що розуміють, яке значення для реальної незалежності нашої держави має єдина Помісна Українська Церква", – заявив Патріарх. На думку Філарета, проти єдиної Помісної Церкви в Україні виступають перш за все прихильники інтеграції України з Росією. "Вони вважають, і небезпідставно, якщо в Україні буде єдина Помісна Церква, то приєднати нашу державу до Росії буде вже неможливо", – стверджує Патріарх.

Чи справді зможе відбутися об'єднання Православної Церкви? Наразі це видається проблематичним. Це визнає і Філарет, який зауважує, що процесу об'єднання заважає позиція Московського патріархату, "який категорично забороняє єпископам і священникам УПЦ МП вступати в контакти з Київським патріархатом". Іще Патріарх додає, що УПЦ МП висунуло для початку діалогу з УПЦ КП неприйнятні умови. "Для початку діалогу ми повинні віддати УПЦ МП усі наші храми, а патріарх мусить відійти від керівництва Церквою. Про що свідчать такі умови? Про небажання вести з нами діалог", – обурюється Філарет. За словами Філарета, якщо Українська Православна Церква отримає незалежність, то наша держава стане найбільшою за кількістю парафій православною державою у світі.

Артем Галицький

Згоріла церква, побудована у 1454 році

В містечку Шкло Яворівського району Львівщини згоріла дерев'яна церква побудована у 1454 році. Про це Західну інформаційну корпорацію повідомила прес-служба МНС України. На пожежі працювало шість відділень Державної пожежної охорони МНС України. Жертв та постраждалих немає. Згоріли церква та дзвіниця. Причина пожежі та розмір матеріальних збитків встановлюються.

Львівські реставратори знайшли на Буковині старовинні фрески

Під час реставраційних робіт у церкві Вознесіння Господнього в селі Лужани Кіцманського району майстри Львівського спеціалізованого науково-реставраційного інституту "Укзахідпроектреставрація" знайшли старовинну фреску з зображенням Юрія Змієборця. Про це ЗІКу повідомив 28 липня керівник групи реставраторів Олег Рішняк. За його словами, церква в Лужанах є унікальною, оскільки в ній збереглися старовинні розписи XIII-XV століття, виконані у візантійському стилі. Церковних розписів, що датуються XIII століттям, немає більше в жодній церкві Західної України. Є ще церква у Львівській області, розписи якої сягають XV століття. Відновлення церкви Вознесіння Господнього у Лужанах виконується за кошти, виділені Мінбудом. Реставратори планують завершити роботи до кінця жовтня цього року.

На дачі Ющенко літають сокири

На дачі президента Віктора Ющенко в Карпатах оселився біс. Принаймні про це подекують місцеві мешканці. Вони кажуть, що раніше на цій ділянці були дві старих хати. В них мешкали двоє хазяїв. "А у нас є звичай: коли газда продає хату, то запитує: "Купуєш із усім, що там є?" І ось тут, не знаючи місцевих звичаїв, можна припуститися помилки. Купували ділянку через фірму-посередницю, і відповідь, мабуть, пролунала стверджувальна", - розповів мешканець Микуличина Микола. За його словами, у підсумку придбали землю із хатою, в якій мешкав біс, а коли її розібрали, він пішов ходити будівництвом. Одного разу трактор сам собою перегорнувся, бензопила сама працювати починала, двічі пожежа займалася. А зараз, кажуть, телевізори самі собою вмикаються.

Про біса на дачі Віктора Ющенко знають навіть діти. Так, коли хлопчиська запитали, чи веде дорога до дачі президента, він відповів: "Так, але там охорона, і ви нічого не побачите. Він не всім себе показує", - відповів він, а на уточнююче питання, кого саме він мав на увазі, хлопчисько відповів: "Як кого? Біса". При цьому він зазначив, що сам з друзями туди не ходив: "а навіщо, там сокира літає... ще вдарить".

А ось охоронець дачі Ющенко вважає, що чутки про нечисту силу перебільшені. Однак на питання, чи не боїться він там ночувати, він обмовився: "Так я ж стою поряд із дорогою, а не на дачі". Тож чи дійсно там хтось живе, чи то просто чутки, щоб ніхто дачу президента не чіпав, до кінця не відомо. Але тепер місцеві дачу обминають, а ось журналістів вона приваблює.

Горіла Почаївська лавра

У приміщенні братського корпусу Свято-Успенської Почаївської лаври сталася пожежа. Вогонь виник у одній із келій, що на третьому поверсі монастиря келійного корпусу. Саме там проживають ченці. Внаслідок келія вигоріла зсередини. Також вогонь пошкодив перекриття між третім і четвертим поверхами монастиря. Під час пожежі ніхто не загинув. Пожежникам удалося врятувати 21 особу та запобігти згоранню матеріальних цінностей на суму близько 2 млн. грн. Попередня причина займання – порушення правил безпеки під час експлуатації побутових приладів.

"Оттавський Вісник"

Незалежне українське видання із столиці Канади
У "Віснику" використані матеріали українських та зарубіжних ЗМІ
Позиція авторів не завжди співпадає з позицією видавців.

Всі матеріали, реклама, оголошення - подаються мовою оригіналу
Редакція, графічний дизайн та розповсюдження:
Богдан Малина, Олег Петрів, Володимир Катрушенко, Михайло Риндзак
Телефон: (613) 843-8206, e-mail: svit200@hotmail.com
Поштова адреса: 820 Forest St., Ottawa, K2B 5P9
веб-сторінка: <http://ov.ottawa-litopys.org>

Путін визнав духовну окупацію України

Коли стартувала виборча компанія можна почути від політиків заяви, що людині треба дозволити самій знаходити свій шлях до Бога. Звичайно, що цієї тези не можна ставити під сумнів, бо вона базується на багатьох правових актах, зокрема на карті прав людини ООН. В Основному Законі України, 35 стаття якого говорить: „Церква і релігійні організації в Україні відокремлені від держави”. У практиці дуже часто високі слова не йдуть у парі з реальними справами. Це стосується так вразливої справи як церква, яку нерідко політики стараються використовувати у своїх цілях. Яскравим прикладом такого використання є російська церква, яку приручили бути рабинею світської влади ще у часи Івана Грозного.

„Московські царі, виконуючи деспотичну владу у всіх галузях, розширили свій вплив і на поле церковне: поставляли і скидали самі митрополита і єпископів, і зробили їх цілком залежними від себе. (...) Однак найбільшою самоволі допускаяся на церкві цар Іван IV, Грізний. Він скинув митрополита Германа за те, що упоминав его до поправи життя, 1566.: а митрополитови Филідови II., мужеві великої справедливости, що витикав ему страшні дикости, велів при торжественній літургії здерти при помочи жовніврів святигельської одежі, вигнати прутами з церкви, замкнути в монастир і там удусити”.

Як подає енциклопедія Брокгауза і Єфрона, описана в цитаті подія мала місце у сумнозвісному соловецькому монастирі. Дослідник українського мучеництва на сумнозвісних Соловках Василь Овсієнко зазначає, що сумна доля Філіпа (у миру Федір Количев) зустріла за це, що посмів грамотами закликати царя Івана Грозного та його дворських до смиренного життя. І нині російській зневажливий вислів — “фількіна грамота” — це відлуння царського ставлення до усіх грамот ігумена Соловецького монастиря, митрополита Філіпа.

Від тих часів минули століття, проте російська влада і надалі використовує церкву у своїх цілях, себто змушує її робити те, що самій відверто не на руку проголошувати. Нині російській церкві відводиться роль „собірателя руських земель”.

Вистачить поглянути на книжкові прилавки, розташовані під дахом, наприклад, Києво-Печерської лаври, яка знаходиться в руках УПЦ московського підпорядкування. Там практично не знайдете української книжки. Проте знайдете цілі добірки книжок, які прославляють царів та їх епоху, незважаючи, що ще царську Росію Європа назвала тюрмою народів. Відомо, що книгозбірня є дзеркалом внутрішнього світу людини чи установи.

Така ж сама, а може ще гірша запам'яталася мені картина після перебування у Мгарському чоловічому монастирі у Миргороді на Полтавщині, у серці України. Там у великій книгарні не було жодної української книжки. При чому переважна більшість із них привезена з Росії. І усі там, у тому числі й продавці папуг (чомуś вирішили торгувати тими сотворіннями на місці, де повинна лунати молитва) розмовляли російською. Лише одна вже літня

людина, яка вибирала сміття зі смітників розмовляла українською. Це мені нагадало ситуацію, з якою доводилося зустрічатися у Києві у роки застою.

Щоб зрозуміти у чому справа, беру з прилавка монастирської книгарні брошуру про історію Мгарського чоловічого монастиря. У ній розповідається, що починаючи з 30-х років там була колонія для дітей репресованих, згодом вона перетворилася на тюрму, а після війни до початку 90-х там була військова частина. Проте в історії монастиря був більше як десятирічний особливий період. До початку 30-х років там була кафедра митрополита Української Автокефальної Православної церкви. Про це також загадано у брошурі, однак в особливий спосіб. І якщо про часи, коли у монастирі була тюрма згадується без будь-яких оцінок, наче б то про природну сторінку розвитку обителі, то про період, коли монастир був кафедрою митрополита УАПЦ сказано особливим стилем з використанням особливої лексики. Мені вона видалася дуже знайомою, проте у перший момент відразу важко було згадати звідки. Перегортаю сторінки прочитаних мною книжок. І на превелике здивування бачу, що стиль та мова розповіді про автокефальну сторінку історії монастиря є такими ж як були написані вироки для українських політв'язнів-шістдесятників.

Чи справді стилі двох різних по-суті і написаних у різний час документів — це лише співпадіння? Виявляється ні! Одна обмовка президента Російської Федерації Володимира Путіна дозволяє зробити висновок, що це не співпадіння, а нерозривність традиції. В. Путін, як подають православні джерела, на зустрічі з єпископатом РПЦ восени 2004 р., назвав Українську Православну Церкву московського підпорядкування „Російською Православною Церквою на Україні”.

У російській традиції, починаючи від Івана Грозного, кінчаючи Володимиром Путіним, те, що сказав цар-батюшка, усіма виконується беззастережно. Тому для світової пра-

вославної спільноти УПЦ МП є лише сукупністю єпархій Російської Православної Церкви в Україні з певним статусом самоуправління, але аж ніяк не автономна, і тим більше — не помісна Церква. Тим паче, що за словами відомого українського релігіозознавця, професора Дмитра Степовика має вона одну особливість: „У 1992 році, коли тодішні владоможці, які виростили з гебешної шинелі, заклали підвалини розколу українського православ'я, то для утвердження прибув з Москви в Україну цілий ешелон агентів російського ФСБ під виглядом священнослужителів. Вони їхали під виглядом ченців. Зібрані поспіхом, ще навіть не встигли повідрозшувати борід”.

„Структури, — розповідає професор Степовик, — які тоді відповідали в Україні за національну безпеку, переконали тодішнього президента, що треба пустити в Україну цей десант, бо Росія перекриє Україні нафтовий й газовий краники. І пустили вовка в кошару. І маємо те що маємо.”

Чи можемо дивуватися, що з-під руки цього десанту виходять писання збіжні за стилем з мовою судових вироків? Чи можемо очікувати, що ці люди будуть закликати українців орієнтуватися на європейські цінності, підтримувати державницькі сили? Мусимо бути свідомі, що цього не станеться, бо окупант ніколи не йде добровільно з окупованої території. Проголошення території незалежної держави Україна „канонічною територією” Російської Православної Церкви є прикладом духовної окупації. На щастя ми живемо у такий час, коли окупаційну адміністрацію можемо посунути силою свого волевиявлення, не підтримуючи сил, які головну ставку роблять на підтримку, за словами В. Путіна, „Російської Православної Церкви в Україні”. Тому нині, — за словами професора Степовика, — весь фронт боротьби світового православ'я проходить в Україні.

Проте і поза Україною ведеться боротьба проти спроб Москви підпорядкувати собі світове православ'я. У тому числі й у самій Москві. Представники грекомовних помісних Церков та дипломати відповідних країн проігнорували святкування 10-ліття Фонду єдності православних народів, яке відбулося у жовтні. На урочистій церемонії Фонду в залі церковних соборів храму Христа Спасителя були відсутні послы Греції і Кіпру, а також представники грекомовних православних Церков.

Експерти пов'язують таку демонстративну відсутність на ювілей Фонду представників грекомовних Церков тим, що сама діяльність Фонду спрямована на підвищення авторитету московського патріархату у світовому православі — на протигагу традиційній першості Константинопольського патріархату.

Нерідко у справі церковних стосунків своє слово кажуть також і політики. Росія, що підтримує ідею „великої” Сербії робить все, щоб не допустити до визнання Македонської Православної Церкви. Абсолютно так же як вона протидіє визнанню УПЦ КП. У випадку України воно вдається навіть до ультиматумів. І то не лише стосовно Константинополя, але й Ватикану. У липні мала відбутися зустріч керівника ватиканської дипломатії з патріархом УПЦ КП Філаретом, проте після ультиматумів Москви зустріч така була скасована.

Українські політики вдають, що не помічають цієї імперської гри Росії, надіючись, що ситуація якось сама врегулюється. А ось керівник парламенту Македонії (країна більше як у 20 разів менша від України і за територією, і за населенням) Люпчо Йордановські демонструє рішучий намір захищати Македонську Православну Церкву. У посланні патріархові Московському Алексію II він заявив, що Республіка Македонія має намір захищати свої „культурно-історичні традиції, включаючи і церковну”. У документі наголошується: „Неприйнятними є, чиї б то не було, спроби невизнання імені Македонії і її самобутності, духовним стовпом і стрижнем якої в період багатовікового рабства була саме Македонська Православна Церква”.

Тут варто зауважити, що Македонська Православна Церква проголосила свою автокефалію 38 років тому, проте дотепер не визнана іншими православними Церквами — нібито через недотримання церковних канонів при її відділенні від Сербської Православної Церкви. Але питання проголошення автокефалії Церков не врегульоване канонічним правом. І це, до речі, визнає також московський патріархат. Виникає питання, чому ж тоді він так себе веде. Апелює до неіснуючих канонів. Причина проста — російська влада в особі її політичного і духовного керівництва бореться не тільки за великі православні території, але навіть за такі маленькі, якою є Японська Православна Церква. Незважаючи на всі її старання отримати автономію, вона знаходиться у складі Російської Православної Церкви.

Побороти цей імперський синдром може в першу чергу Україна. Для цього потрібна рішучість її політиків, як це роблять керівники Македонії. Потрібне також розуміння ситуації та твердість позиції українського суспільства.

Мирослава Левицька

Насправді православні байкери Росії та України збираються провести хресний мотопохід по святинях Київської Русі

Навряд чи байкери можуть пересуватися зовсім тихо, тому у Союзі православних громадян повідомили, що крім відвідування святинь, в рамках хресного походу збираються організувати молодіжні концерти російських та українських

рок-груп. Причому запрошувати будуть тільки ті групи, що стоять на позиціях традиційної культури і підтримують канонічну Українську православну церкву Московського патріархату.

Серед іншого байкери збираються відвідати Чернігівську єпархію, "щоб продемонструвати братерську солідарність із православними, що відстоюють храм Святої Катерини від зазіхань розкольників". За задумом організаторів, у хресному мотопоході мають намір взяти участь як мінімум три тисячі осіб. Серед них має бути і російська група байкерів "Нічні вовки".

А у Криму збиралися учасники міжнародного байкерського мотофестивалю "Веселе". Сюди приїхали байкери з України, Росії, Білорусі, Молдови, Польщі, Німеччини і країн Балтії. Зібралися також не просто так, а щоб популяризувати моторух в Україні, залучити громадськість України, ближнього і далекого зарубіжжя до розвитку мотокультури. Перед цим, було

Найвідоміший байкар України — зять Ю.Тимошенко

організовано мотопробіг по маршруту Судак-Веселе. А потім відбулося урочисте відкриття фестивалю і рок-концерт за участі українських груп "Сад", "The Hills", "Тихе думання" та інших. Окрім цього в рамках мотофестивалю "Веселе" відбулося піротехнічне шоу, грязьові бої серед дівчат, екстрем-шоу і тату-конкурси.

WEB-сторінка УКРАЇНЦІВ Монреалю

ZUSTRICH

Québec-Ukraine.com

<http://zustrich.quebec-ukraine.com/salut.html>

Депутатів турбує збереження старовинних дерев'яних церков

Цього року на Львівщині згоріло уже 6 дерев'яних церков.

Тому з цього приводу зібралась депутатська комісія з питань культури, духовного відродження, засобів масової інформації та туризму обласної ради. За мету депутати поставили собі проаналізувати ситуацію та вжити запобіжних заходів задля збереження унікальних пам'яток української архітектури від вогню.

Запрошений на зустріч директор Львівської галереї мистецтв Борис Возницький нагадав, що дерев'яні церкви як витвір мистецтва збереглись лише в Україні. Навіть у часи Радянського Союзу ці церкви мали державну охорону, а інтелігенція заради збереження йменувала їх музеями атеїзму. З настанням незалежності церкви перейшли від держави у руки церковних громад. Звідси і пішли основні біди зі збереження дерев'яних пам'яток мистецтва. Неукладення угод між владою та церковними громадами призвело до безвідповідальності обох сторін. Також, *будуючи нові церкви, деякі громади підпалюють старі дерев'яні, розпродують унікальні старовинні іконостаси та ікони.* Буває і таке, що старі ікони спалюють самі парафіяни, бо вважають, що ікона має бути лише в церкві, і не може бути в музеї. Таку позицію займають пастори цих громад, забуваючи про те, що наприклад Андрій Шептицький чи Тарас Шевченко займались збиранням ікон задля збереження національних святинь.

Часом дерев'яні церкви стають жертвами міжконфесійних конфліктів. Для прикладу, дві останні пожежі, внаслідок яких згоріли дерев'яні церкви, мали причиною займання занесення вогню ззовні. За цим фактом були заведені справи у міліції та прокуратурі. І хоч винні не знайдені, сьогодні слідство припинене.

Страшно усвідомлювати, що за період незалежності зруйновано більше дерев'яних церков, ніж за період радянської влади. Для прикладу, за весь час тоталітарного режиму згоріло 2 дерев'яні церкви, натомість у 2002 році - 7 церков, у 2003 - 9 церков, 2004 - 5 церков, минулого року - три церкви і цього року відбулось уже 6 пожеж. Такі цифри оприлюднив перший заступник начальника ГУ МНС у Львівській області Іван Дідух. Він розповів, що його управління постійно надає приписи церковним громадам щодо усунення можливих причин пожеж в церкві, та більшість цих засторог ігноруються. Найчастіше парафіяльні громади ризикують спалити дерев'яну церкву через самовільне проведення електрообладнання та необережне поводження з вогнем (не гасять кадило, залишають горіти свічки чи лампадки).

Користувачі унікальними будівлями повинні мати охоронні зобов'язання і чітко визначену особисту відповідальність. А якщо церква пуста, вона може стати музеєм, в якому розповідатимуть про вивезених українців у Сибір, про жертв НКВДистів чи про героїчно загиблих воїнів УПА. Окремо варто попросити керівників конфесій провести семінари з священиками аби розповісти їм про роль дерев'яної церкви у III тисячолітті і її цінність. Також важливо звернутись до керівників міліції та прокуратури з проханням відновити розслідування про згорілих церквах.

Яворівська драма

Державний реєстр національного культурного надбання зазнав чергової втрати: на світанку 17 липня вогонь спопелив пам'ятку архітектури 1732 року – дерев'яну церкву св. Параскеви у відомому (завдяки лікувально-оздоровчому санаторію) селищі міського типу Шкло, що на Яворівщині. Споруди горять від громовиці, необережного поводження з вогнем і навмисного підпалу. Стосовно драми в Шклі, то засоби масової інформації констатували факт пожежі, обмежившись традиційним “ведуть розслідування, яке має встановити істину”. І все ж, у цій ситуації наважуся на суб'єктивну думку: прекрасний зразок народної архітектури галицької школи в Шклі постраждав через антропогенний (людський) чинник, тобто підпал.

До цієї версії спонукають певні факти. Опинився я в санаторній установі за тиждень до фатальної пожежі та чув від місцевих людей нарікання, що конфесійний спокій у селищі порушено. Частина мирян відкололася від новозбудованого православного храму, перейшовши до нечинної дерев'яної церкви вище на греко-католицьке віровизнання. Там отець “кращий”, “не лакомиться на гроші”, “дбає, щоб стареньку споруду привести до ладу”. Звісно, опоненти “розкольників” були невдоволені таким розвитком подій, бо це і втрата монопольних позицій, і зменшення фінансових надходжень; хтось “радив” архаїчну, занепалу будівлю використати “на дрова”; в селищі завитали зловісні слова “вогонь”, “спалити”. Наголошу, що такі чутки ширились до пожежі!

Водночас лунали нарікання, що “новосели” старої будівлі взялися за своєрідний “евроремонт”, який псує її вигляд, тобто роблять “зле”. Автор цих рядків небайдужий до культурної спадщини і дещо тямить у правових приписах щодо її охорони, отож поцікавився цим “евроремонт”. Мушу зазначити, що майстри (очевидно, місцеві) зустріли мою цікавість неприємно, навіть агресивно, мовляв, хто ви такі, що нам, громаді, вказуєте. Ми зверталися до обласної влади, аби дали грошей на ремонт церкви, але там відмовили. Робимо так, як вважаємо за потрібне.

Майстри справді робили справу зі знанням: міняли залізну покрівлю з невеличкими банями, оббивали зрубні стіни пластиком світло-коричневого кольору з білою окантовкою, прибудовували притвір (вхідна частина храму) більших розмірів, викинувши старий. Не треба виняткової фантазії, щоб уявити цей своєрідний карикатурний “супермаркет”, обшитий пластиком, що горить, наче сірник. Можливо, зрубну будівлю вдалося б урятувати, якби не пластик. Ще один негатив: добротність і старанність майстрів різко контрастувала з елементарними ремонтно-реставраційними вимогами щодо пам'яток. Громаду можна зрозуміти: вона прагнула мати гідний Божий дім, виклала чималу копійку на нього.

Проте в усьому має бути порядок, знання та повага до чинних норм, зокрема Закону України “Про охорону культурної

Maidan.org.ua
Пульс Громадянської Дії України

<http://maidan.org.ua/>

спадщини” (2000, 2004 рр.). Церква св. Параскеви – не приватна споруда на чиемось подвір’ї, а державна власність, використання, а тим паче – ремонтно-реставраційні роботи якої регулюють відповідний закон і структури охорони культурної спадщини. Активісти церковної громади зневажили усі ці нормативи в будівлі з прикріпленою ще в повесні роки на стіні меморіальною таблицюю.

Де була місцева влада, якій підпорядковані історико-культурні об’єкти, що на її території? Адже будівлю спотворили не за одну мить! Скільки писано та мовлено про свавілля парафій і брак правової культури священників, які, отримавши доступ до храмів після падіння комуністичного режиму, поперемальовували, поперебудовували їх, завдавши великої шкоди нашій спадщині. Іноді закрадається крамольна думка, що саме завдяки атеїстичному режиму збереглося багато сакральних цінностей у храмах у недоторканому вигляді.

Громадські організації Яворівщини, без сумніву, доклали чимало зусиль для повалення імперії зла, разом з іншими патріотами стояли на майдані Незалежності, що назавжди залишились в народній пам’яті як видатний подвиг за українську Україну. Але забракло послідовності в рутинній повсякденній роботі, скерованій на формування міцної історичної пам’яті та національної гідності, подолання байдужості до свого минулого, сьогодення та будущини, від чого потерпають святині, плодиться жадоба до маєстностей коштом скривджених ближніх, затишно почуваяться шовіністи й українофоби. Невже патріоти краю не в стані подбати, аби на скрижальх історії залишити рядки, за які не буде соромно нащадкам, і очиститися від залишків на своєму дворі, які ганьблять нашу честь і гідність, у тому числі й провокуючи мирян на конфесійні чвари?

Володимир Бадяк

“На майдані біля церкви революція іде...”

Село Гірське Миколаївського району, яке впродовж останніх чотирьох років змінило десятьох священників, отримало нового пароха – отця Василя Подобівського. Щоб ввести ново-призначеного отця до церкви, до Гірського приїхало близько п’ятдесяти священників Стрийської єпархії. На заваді священнослужителям стали селяни, які не хотіли бачити нового духовного наставника у своєму селі. Непокірні навіть спровокували конфлікт, який перетворився на шарпанину між духовенством і місцевими мешканцями. Але згодом, після короткої молитви, вдалося порозумітися – і до церкви ввели нового священника, який відслужив Літургію.

“Розв’язкою можна вважати той факт, що церкву вдалося відчинити. Попередній священник пішов, а його місце зайняв новий. Я вважаю, що сьогодні у громаді панує спокій – новий священник задовольняє обидві сторони конфлікту. Упродовж двох днів ситуацію стабілізовано. У неділю туди приїжджав представник Президента”, – зазначив прес-секретар Стрийської єпархії отець Павло Худ.

За його словами, конфлікт між вірянами та попереднім священником почався з того, що парафіяни звинуватили свого пароха в крадіжці двох старовинних церковних книг, датованих 1605 та 1625 роками. Однак, як з’ясували, вкрадені книги взагалі ніколи не існували. “Усе почалося з того, що голова Миколаївської РДА наказав провести інвентаризацію храму. До цього спонукали заяви деяких парафіян, буцім священник, який там був, украв дві книги. Але вже самі назви книг, про які говорять парафіяни, – “Євангеліони”, вказують на те, що їх не існує у природі. 1993 року інвентаризували всі речі у храмі, й цих “Євангеліонів”, у крадіжці яких парафіяни звинуватили священника, в тому переписі не було”, – каже отець Худ. І додав, що декотрі парафіяни шукали будь-яку причину, аби вигнати неправдиво звинуваченого у крадіжці священника.

“Чому він не задовольняв певну частину громади? Тому що, відповідно до своїх обов’язків і повноважень, узяв під контроль

усе, що є у храмі: вибір парафіяльної ради, господарську та фінансову частини парафії. Це не сподобалося частині вірних, які вважали, що лише вони мають право керувати цим”, – наголосив прес-секретар Стрийської єпархії.

Тим часом через інвентаризацію, яка тривала в церкві два місяці, люди не мали де молитися. Коли два тижні тому до Гірського приїхали представники канцелярії Стрийської єпархії, то селяни не пустили їх у Божий дім. “Люди, які зустріли їх, сказали буквально таке: “Нам священник не потрібен”. Тобто виходить так, ніби віддайте нам усе, а потім присилайте священника”, – повідомив отець Худ.

Як зазначає прес-секретар, у це село приходили різні священники: одружені, не одружені, монахи. “Але тільки-но якийсь священник почав наводити порядок у господарському, фінансовому та душпастирському аспектах, то він одразу ж починав не подобатися частині вірних, які хотіли керувати в церкві, й вони його просто виганяли. Виганяла не вся громада, а лише певна її частина, приватним інтересам якої він заважав”. З огляду на таку обставину, не відомо, скільки протримається в селі новий парох.

Ярослав Іваночко

Святиня у вогні

Із допомогою безвідповідальних мешканців стихія систематично знищує святині Львівщини. Серед білого дня в Сокальському районі згоріла старовинна церква Святої Параскеви П’ятниці. Як повідомили представники головного управління МНС у Львівській області, близько 13-ї години до них надійшло повідомлення про те, що в Белзі на вулиці Січових Стрільців, 48 палає храм. Коли рятувальники прибули на місце події, вогонь уже дістався купола. Шістьом відділенням на автоцистернах уже за годину вдалося локалізувати і погасити вогнище, однак полум’я знищило чотири квадратні метри покрівлі церкви. Попередньою причиною пожежі фахівці називають людський чинник – хтось необережно поведився з вогнем. Щоб остаточно виявити винуватця пожежі, ведуть слідство.

Церква є пам’яткою архітектури XVII століття, 10 на 10 метрів та заввишки 12 метрів. У ній немає електрики й опалення, належить вона греко-католицькій громаді й наразі не виконує своєї основної функції, адже перебуває на реставрації. Відтак вогонь і тонни води завдадуть реставраторам додаткових клопотів.

Викрадення російськими дипломатами реліквій Запорізького козацтва

Вже кілька місяців купка українських журналістів і один Американський отаман намагаються призупинити передачу наших реліквій Росії. Ми вже майже перемогли. Втрутилися банюти, які все забрали і перевезли до Консульства Росії в Нью-Йорку. Ми мовчимо про дебілізм і дегенерацію нинішньої української влади. У США, виходить, теж... Днями відбулося безпрецедентне і абсурдне дійство. Спецгрупа з колишніх чи нинішніх бойовиків ГРУ Росії, здійснила зухвалий напад на музей Кубанського козацького війська в Ховеллі, штат Нью-Джерсі, США. Брутально зламавши двері і печатки, грабіжники проникли в приміщення музею і винесли заделегію приготовані для них пакунки з так званими козацькими регаліями, серед яких речі, зброя, документи часів Нової Січі. Вже знаємо, що поцуплені грамоти про передачу Кубані Запорозьким козакам, булави, прапори, значки, зброя запорожців...

Як повідомили газети Кубані, викрадене знаходиться в консульстві Росії в США. Ходять чутки, що нинішнє керівництво Краснодарського краю виділило на цю спецоперацію 5 млн. дол. Можна говорити про зухвалу крадіжку офіційними представниками нинішньої російської влади власності організації і приватних осіб США з території США! А це можна розцінювати тільки так!

Вимагаємо від офіційних осіб США блокувати всю дипломатичну пошту Посольства Росії в США, яка перевищує розмір звичайного конверту! Просимо провести всебічне розслідування цього інциденту і дати йому належну правову оцінку. Якби Посольство США провело подібну операцію на території Росії, як би це назвала російська преса? Ми що, повинні думати про проблеми суверенітету США? Вимагаємо повернути всі регалії козаків у музей міста Ховелл!

"НОВА СІЧ"

Спецназ ГРУ РФ викрав в США козацькі реліквії на 100 млн. доларів!

Поінформована козацька спільнота України, Росії та США у шоці! Закінчилася кількомісячна інтрига з передачею козацьких регалій, що зберігалися у музеї Кубанського козацтва за кордоном у Ховеллі, штат Нью-Джерсі, США. Днями, до приміщення музею, опечатаного поліцією за рішенням суду (нинішній отаман ККВ США Певнев нелігитимний з 2000 року), круто підрулили три розкішні автомобіля з дипломатичними номерами Посольства РФ в США. Бадьорі спортивні хлопці за кілька секунд проникли всередину музею, взяли приготовані для них пакунки з регаліями, акуратно склали їх у спеціальній броньовичок, і зникли у невідомому напрямі. Тільки згодом, опозиційна до нинішньої верхівки ККВ США, група козаків помітила злом, викликала поліцію, яка так нікого всередину і не пустила. Злочин списали на місцевих наркоманів.

Буквально зразу російські інформагенції з Кубані прозвітували про повернення регалій в Росію, акцентувавши, що основна їх частина перебуває в генконсульстві Росії в Нью-Йорку. Ходять вперті чутки, що нинішнє керівництво ККВ США продало музейні експонати за 5 млн. дол.

Як стверджують поінформовані джерела – продешевили. Тільки за одну грамоту цариці Катерини (оригінал), про передачу запорожцям Кубані на віки вічні, один неназваний колекціонер з України

був готовий викласти 50 млн.! Тільки за грамоту! Експерти оцінюють викрадені експонати у суму більше 100 млн. доларів!

Серед експонатів була і оригінальна печатка Війська Запорозького, унікальні книги, документи, ікони, зброя...

Росія здійснила такий нахабний акт на території США! Проігнорували рішення судів США, заяв в поліцію, позицію кубанської козацької спільноти. Викрадено майно організації і приватних осіб, громадян США, з їх території! За штатівськими законами це вже не теракт, це війна! Куди дивилися доблесні ФБР і ЦРУ? І що завтра утне Росія скажімо в Україні? Чи Грузії?

Історія з регаліями дуже давня і романтична. Після розгрому Січі запорожці вивезли на Кубань все цінне. Тільки з Межигірського монастиря вивезли 28 возів скарбів! А з Січі, а з трьох інших козацьких монастирів? Частина того скарбу зберігалася в Краснодарі, в Соборі О.Невського. У 1918 році, під час навали більшовиків, які все безжально грабували, палили, знищували, останній отаман, розуміючи, що це кінець, створив таємну спецгрупу з особливо довірених козаків, які вивезли частину регалій в Сербію. До речі, мало хто знає, що тоді кубанці офіційно приєдналися до УНР!

З 1948 року, переживши чимало пригод, регалії прибули в США. Де в Ховеллі козаки купили будинок і створили музей. Були виставлені чіткі умови передачі регалій. Перейменування Краснодару і всіх населених пунктів, які носять імена червоних вождів, відбудова Собору, декомунізація краю. Нічого не виконано. Крім відбудови Собору.

З весни 2006 року журнали „Нова Січ” і „Музеї України” за допомоги отамана Американських козаків Сергія Цапенка, розпочали кампанію з вивчення регалій. Ми пропонували передати Росії тільки Кубанську частину – саме кубанські прапори, документи, мундир царя... Документи, книги, зброя Запорізького періоду ми хотіли переправити до України. Як не дивно, американські кубанці не заперечували! Вперся тільки Певнев, якого не перебирали з 2000 року – відмазувався від проведення з'їзду.

Краснодарському губернатору напередодні виборів потрібен був ефектний жест – повернення козацьких регалій. Заважали тільки українці. До речі, здається нинішній кубанський губернатор підписав собі політичний вирок. Судячи з усього його чекає дуже сумнівне політичне майбутнє – причетний до найгучнішого пограбування віку! Чи може у них, у путінській Росії, так і треба?

Що робила наша доблесна влада, на чолі з лідером всіх трипільців? Чухалася. Вони працюють так, як створюють коаліції! Не треба було так довго говорити! Радитися! Що не можна було залучити залишки Служби зовнішньої розвідки, чи що там у нас ще залишилося, дати більше чи просто викрасти регалії, як це блискуче і зробили росіяни?

Нагадаю, ми провели три резонансні прес-конференції по регаліям. Народний депутат Ольга Боднар написала купу листів і запитів на всі поверхи влади. Ніхто навіть не спромігся послати до Штатів делегацію з одного-двох науковців для розвідки!

Чому наші маленькі журнали без грошей, адмінможливостей, спіраючись тільки на скромний сайт Нова Січ і ентузіазм Сергія Цапенка в США, змогли підняти бучу, організували перевибори отамана ККВ США, рішення козаків, домовилися з рядовими козаками Кубані про невтручання, а наші доблесні чиновники займалися чим, до речі? Давно пора створити повноцінний Комітет повернення культурних цінностей... Прошло чимало часу, наша влада, як і американці мовчать! На жаль, ми так точно і не знаємо, що вкрали. Тепер ми, власними куцими силами, виходимо на Кубань, дізнаємося, що там є, де воно лежить. І вже почали отримувати натяжки, що дещо можна і купити... Ситуація ганебна. Як для США, так і для Росії. Про Україну часів Ющенка давайте не будемо...

Знаємо, що американські козаки вже зробили заяву до Інтерполу. Ймовірно, скоро будуть судові рішення. Відомо, що у музеї Ховелла щось залишилося. Саме Запорізького періоду, але у дуже поганому стані. Потрібна термінова реставрація.

Чесно кажучи, я вже закінчив книгу про всі ті події. Буквально на ходу пишу продовження. Прямо з сайту. Це новий літературний жанр такий вийшов... Офіційних плакальщиків за тяжкою українською долею прошу ще не плакати! Ми ще боремося. І чорт забирай, колись все-одно переможемо! Ці рядки пишу у день Святої Покрови. З святом! І будьмо!

Віктор Тригуб, редактор журналу „Нова Січ”, „Музеї України”, полковник козацтва, член НСЖУ, Почесний працівник туризму України www.novasich.org.ua

Сандра Баллок пропагуватиме в Україні секс без презервативів

Допомогти у підвищенні народжуваності в Україні вирішила відома акторка. Не українська, не російська, а – голлівудська. Для цього стратегічно важливого проекту в Київ приїде Сандра Баллок! Виявляється, вона стала обличчям україно-американського проекту, що пропагує секс тільки з коханою людиною і без презервативів. В Україні акцію буде розкручувати співачка Альона

Вінницька. Чому вони? Тому що обидві люблять своїх чоловіків, пише "Блик". Історія почалася з переписки прес-секретарів зірок. Потім Альона розповіла Сандрі, що в Україні погані справи з народжуваністю і запропонувала акторці разом вплинути на ситуацію.

Люди повинні займатися коханням тільки в сім'ї, тоді і не будуть боятися, що в них з'являться діти, вважають активістки. У містах, де буде проходити акція, встановлять пам'ятники няням. Адже саме "Мері Поппінси" рятують чоловіків та дружин від маси життєвих проблем, що б у тих залишався час і на кохання, і на дітей, і на роботу.

Після двотижневого мовчання Сандра дала згоду на участь у цій акції. Альоні Вінницькій вона відповіла дослівно наступне: "Мене здивувала, у першу чергу, яскрава ідея самого проекту. Як жінка, що недавно вийшла заміж і багато в чому змінила свої погляди на багато речей після цього, я зрозуміла твої думки". "Крім того, я рідко відповідаю на листи. Але тут інший випадок. Я це не тільки розумію, але і цілком приймаю", - додала вона. Видання пише, що вибір Сандри Баллок українською співачкою був не випадковий.

Виявляється, голлівудська акторка їде не на "іншу планету": "Я чула про Україну. Але, на жаль, я знаю про вашу країну дуже мало. Тільки прізвища Шевченка і Кличка". "Одержавши цей лист, я відвідала Інтернет. Виявилось, що Україна – це зелена країна на березі моря. От це було новою для мене. Сподіваюся побачити все це своїми очима, коли до вас приїду", - додала акторка. У Київ Сандра приїде навесні наступного року. А поки що йдуть переговори, узгоджуються різні технічні моменти й уточнюються деталі проекту. При цьому Сандра Баллок зізнається, що хоче цю акцію з Альоною перенести і на простори США.

Храмовий конфлікт

Виявляється, конфлікти довкола церков на Західній Україні тривають і досі. Однак якщо раніше вони зазвичай стосувалися конфесійної приналежності, то тепер в селі Калинівка Яворівського району мають зовсім інший характер. Ініціаторами перебудови 600-річної церкви стали самі селяни. Одну з двох церков, які функціонують у селі, реконструюють. Парох іншого храму Калинівки – святого Василя Великого, виступає проти таких дій. На його думку, це є руйнуванням історії села.

У Калинівці є дві греко-католицькі церкви та, як наслідок, дві парафії. Причини цього варто шукати ще в часах “совітів” – стареньку церкву святої священномучениці Параскеви, яка була греко-католицькою, “зробили”, незважаючи на спротив селян, православною. Найдавніші згадки про цей храм датовано 1511 роком. У 40-х роках ХХ століття церкву Параскеви, яка була дерев'яною, частково обмурували цеглою. У часи радянської влади її закрили, однак богослужіння відбувалися таємно – їх провадив отець Степан Зелений, дисидент і діяч УГКЦ “катакомбного” періоду.

1991 року отець Степан, якого фактично вигнали з храму, вирішив звести нову церкву, і через півроку в іншому кінці села освятили греко-католицький храм святого Василя Великого. У масштабах Калинівки відстань до “іншого кінця” – щонайбільше 200 метрів. Через якийсь час православний настоятель церкви Параскеви приєднався до унії та поїхав зі села. Та замість того, щоб об'єднати парафії, УГКЦ скерувала нового пароха, і село залишилося розділеним, хоча й без конфліктів і міжусобиць. Причину для цього дала остання реконструкція старої церкви.

Парохом церкви Параскеви впродовж п'яти років є отець Євген Кварціян. За його словами, храм перебував у жахливому стані, місцеві мешканці вже давно планували реконструювати його. “Церква частково була цегляною, однак більшу її частину зведено з дошок, які з часом стали трухлявими та гнилими, – розповів він. – Під час богослужінь зі стелі падали хробаки, споруда будь-якого моменту могла завалитися. Протягом багатьох років громада збирала кошти, й тепер ми нарешті взяли за реконструкцію дерев'яної частини храму”. За словами пароха церкви Параскеви отця Євгена, роботи можуть затягнутися, адже відбуваються за кошт громади. У списках культурної й історичної спадщини храму Параскеви немає, тож керівництво УГКЦ дало дозвіл на перебудову – відповідний лист прийшов на ім'я нинішнього священника храму святої Параскеви отця Євгена з благословенням Архієпископа Львівського, віцеканслера Львівської архієпархії УГКЦ Ігоря Демківа.

Такий крок церковного керівництва ревний опонент реконструкції отець Степан Зелений вважає просто наслідком

незнання реальної ситуації. “Храм мав величезне значення для села та становлення УГКЦ, – розповів він. – Він єдиний не припиняв існування в часи тоталітаризму, і саме з нього розпочався рух на відновлення у правах греко-католицької церкви. Тут часто були В'ячеслав Чорновіл, Іван Гель, Степан Хмара й інші дисиденти. Тепер церква фактично померла”.

Нині дерев'яної частини старого храму Параскеви вже немає. Місцеві мешканці розібрали споруду й розпочали роботи з відновлення в цеглі. “Ми робимо це не собі, а нашим дітям, – розповів пан Ігор, парафіянин церкви Параскеви, який працює на будові. – Ми довго збирали кошти, і якщо не перебудуємо її тепер, то вона завалиться на голови”. За його словами, роботи провадять за всіма канонами, ніхто не має наміру нищити храм.

Мирська влада не втручається в конфлікт. Самі ж мешканці, незалежно від того, до якої парафії належать, ставляться до цієї ситуації без жодного радикалізму, натомість дехто вважає, що суперечка є надуманою. “Хоч і маємо аж двох священників, та до занедбаного цвинтаря, на якому поховані наші діди та прадіди, нікому немає діла. Зате перебудова церкви чомусь викликає претензії. Замість того, щоб сперечатися, краще зайнялися б кладовищем”, – наголосив один із селян, прихильник реконструкції. Його опоненти (а таких у селі також чимало) підтримують отця Степана. За словами старенької жіночки, відбувається вбивання церкви. Ікони до розібраного храму вона купувала за власні кошти, і тепер потрібно забирати її, адже храм буде вже не той, вважає вона.

Протестує проти перебудови й Іван Гель, багаторічний політв'язень. “Ті, хто провадить і благословляє розбирання церкви, якій уже 600 років, схожі на Герострата, – вважає він. – Це незрозуміло з боку людської етики. Церква збереглася від часів татар, не зруйнував її і сталінський режим, зате загинула в часи незалежності від рук самих селян і з дозволу церковного керівництва. В ній ми розпочали рух за легалізацію УГКЦ, у ній кожна балка і кожен цвях є намоленим сотнями тисяч “Отченашей”, це святе місце, тому його руйнація – жахливе неподобство”.

Богдан Юрочко

Вогнем і мечем

У селі Полинівка Сколівського району згоріла дерев'яна церква Пресвятої Трійці. Від дерев'яної церкви залишилося лише згарище. Як повідомив керівник відділу зі зв'язків із громадськістю головного управління МНС у Львівській області, причина виникнення пожежі – коротке замикання. У стислій офіційній інформації йдеться про те, що пожежа сталася о пів на першу дня, постраждалих і жертв немає, врятовано матеріальних

ВІД РЕДАКЦІЇ

“ОВ” постійно згадує на своїх сторінках за знищені церкви. На питання, яке часто задають читачі – нащо так часто – відповідаємо... Тільки у Львівській області близько двох сотень старовинних дерев'яних святинь. За часів совітської влади на Львівщині згоріли дві дерев'яні церкви. А за 15 років незалежності на теренах області вогонь знищив 67 храмів!!! І більше їх ніколи не буде! На фоні Канади, де вже з кожною дошкою, виструганою якого пів століття тому носяться, як з писаним яйцем, порівнювати, очевидно, нема чого. Та українські бікданья лунають і тут. Але хто ж є руйнівником у теперішній Україні?.. На кого за плондрвання українських святинь звалювати вину тепер, якщо “поголовно всі українці є такими побожними людьми від керівників держави і аж до сільського пастуха”? Можливо, читачі ОВ допоможуть знайти відповідь.

цінностей на суму понад 150 тисяч гривень. А також про те, що за дві години повністю знищено храм, збудований 1860 року.

Ярослав Тарас, завідділу етнології сучасності Інституту народознавства НАНУ, не приховує свого песимізму. Він говорить, що проблему потрібно вирішувати на загальнодержавному рівні. Адже із загального реєстру знищено близько 10% церков. – Найбільша біда в тому, що ні громадам, ані державі дерев'яні церкви просто не потрібні, – з білєю говорить Ярослав Тарас. – Ви подивіться, що робиться: за роки незалежності в Україні знищено більше церков, аніж у часи Першої світової війни. Це катастрофа! Держава має щось вирішувати, адже скоро таких святинь не стане взагалі. Проблема ще й у тому, що маленькі дерев'яні церкви не потрібні не лише державі, а й священикам. Тепер вони думають тільки про великі парафії та великі пожертви. Гроші – це те, чим вони переймаються, а не тим, як зберегти церкву.

Пан Тарас говорить, що часто священики самі винуваті в тому,

що нищаться церкви. Він навіть приклади, які просто вражають. На Закарпатті настоятель храму з громадою спалили церкву, аби вона не дісталася опонентам і на її місці збудували іншу. А в селі Волосянка Турківського району в старовинній церві поставили пластикові вікна. – Ви можете собі таке уявити? – обурюється він. –

Зникають архіви, продають ікони. І в більшості випадків до цього причетні самі священики. Якби я написав те, що за роки своєї діяльності бачив і чув про отців і від них, то церква мене, напевно, прокляла б.

Як шлях подолання проблеми Ярослав Тарас наводить приклад сусідів зі Словаччини та Чехії. У цих країнах церкви покривають спеціальними розчинами, які запобігають горінню. Цей розчин додає темного відтінку споруді, однак є дуже дієвим і його практикують у всьому світі. Схожі технології на Львівщині використовують для збереження садиби, в якій народився Іван Франко та яку неодноразово намагалися спалити.

Ще один варіант пропонує Ярослав Кравченко. Він вважає, що церкви, які не потрібні громадам, котрі доволі часто самі нищать храми заради будівництва нових і сучасних, треба перевозити в так звані музеї просто неба. Як приклад називає перевезення церкви із села Кривки в музей-заповідник "Шевченківський гай" у Львові, що профінансував Шептицький. – Щоб зберегти церкви, їм потрібно забезпечити належний догляд, – зазначає Ярослав Кравченко. – Слід дотримуватися протипожежної безпеки. Без сумніву, найкраще зберігається церква, коли вона діє і її використовують за призначенням. Але якщо цей дерев'яний храм не потрібен громаді, то краще перевезти його

до музею. Проте, щоб зробити це, необхідно виконати проектні роботи, зйти транспорт. Усе впирається в кошти, яких просто немає.

Як ще один вихід із ситуації Ярослав Тарас пропонує продаж дерев'яних церков тим людям, яким вони дійсно потрібні. За його

словами, в Україні та за кордоном є безліч багатих людей, які готові заплатити великі гроші за них і перевезти їх у спеціальні місця, де їх підтримуватимуть у належному стані й умовах. Відтак якщо ні держава, ні спільнота не дбають про своє історичне минуле, такий варіант може стати єдиним шляхом розв'язання проблеми. Але рішення про це має ухвалювати знову ж таки держава.

Науковці також переконані, що навіть не гроші є основною перепорою в питанні збереження церков. здебільшого наше суспільство просто не розуміє справжньої цінності того, що має. – Нині всі дбають про те, як збагатитися. Я не говорю про окремі конфесії, це стосується всіх конфесій, – резюмував Ярослав Тарас. – А дерев'яні церкви сприймають як гальмо, яке не дає збудувати великий приход і якого всіляко позбуваються.

Тетяна Турчина, Оксана Бойко

Єдина справедливість - право на смерть

Я – один з мільйонів українців. Родився в сім'ї звичайних людей у невеличкому містечку на Кіровоградщині. Живу і працюю в Черкасах. Як і більшість людей мого покоління (30 – 35 років), не мав ні спадку ні заощаджень. Зараз займаюся невеличким творчим бізнесом. Не рвався до політики і ніколи не хотів заробляти ціною інших. Цікавлюся філософією і намагаюся бути понад усім матеріальним, а більше перейматися своєю душею. Як і у багатьох людей, у мене, моїх друзів, утворюється свій світ добрих і здорових стосунків, творчого азарту, досягання цілей без втрати душевного спокою. Та час від часу це відносно відчуття спокою змінюється хвилею болу та суму. З моїм спокійним ставленням до життя мене до глибини душі пригнічує жорстка несправедливість до будь кого, а ще більше повна безсилість тих людей чи мене якимось цьому запобігти. І особливо важко, коли ця несправедливість набуває системного характеру та загально суспільного масштабу.

От і наша Україна та її народ за всю свою історію існування притерпіли від не оправдано жорсткої несправедливості. Якимось дивом, а це дійсно диво, наш народ згуртувався в єдиному протистоянні до існуючої системи, до обману та беззаконня. І хай не облещується пан президент Ющенко, що то за ним стояли і мерзли люди, він просто опинився в потрібний час на потрібному місці, чим і СКОРИСТАВСЯ. Та не про то хочеться казати, бо вже і так багато сказано. Та подія дає велику надію, що наш народ таки має свою точку кипіння, що наші люди не такі вже й байдужі до того що коїться навкруги. Можливо в нас не вистачає віри, можливо ми не можемо обрати тих, за ким можна підвестися і піти вперед. Але визначатись нам потрібно. Потрібно визначатись в тому хто ми є, потрібно намагатись побачити хто є ким, потрібно присіплюючи вглядатись в очі тим, кого ми обираємо, потрібно діяти як підказує нам наше серце, щоб ми та наші діти мали гідне життя. Щоб ті, що намагались боротись, в серцях махаючи рукою, безнадійно не вимовляли: „Кожен народ має ту владу, на яку заслуговує.” Потрібно зрозуміти, що з мовчазної згоди та байдужої бездіяльності нас та наших предків, століттями творилася велика несправедливість та зло до народу та країни. Ми, бездумно голосуючи „за”, чи обираючи депутатів та президентів дозволили і голодомори, і Афганістан, і Чорнобиль, і приватизацію, і знищення екології, медицини, освіти, права. Скажіть, хіба це не називається ГЕНОЦИДОМ проти народу?

Нашу країну і народ роздерли, розірвали і згнобили з нахабною посмішкою і безвідповідальним лепотінням, дивлячись нам в вічі.

Та саме страшне, що так продовжується і надалі.

В Україні близько 600 000 людей хворіють на СНІД.

В Україні 700 000 хворіють на туберкульоз.

В Україні більше 3 000 000 інвалідів, з яких понад 300 000 – інваліди дитинства.

В Україні з 52 млн. людей залишилось 47 (Ви тільки вдумайтесь! 5 млн. за 10 років!).

В Україні нема жодного екологічно чистого міста.

В Україні близько 15 млн. пенсіонерів.

В Україні 20 млн. людей (з 22 млн. працездатних) – платники пенсійного податку, які можуть не дожити до пенсії.

В Україні 1 млн. подружніх пар є безплідними, а 70% пологів – з ускладненнями.

В Україні за перше півріччя 2005 року:

Народилось – 242 515 осіб;

Померло – 470 594;

Померло дітей віком до 1 року – 2 449.

А ми сперечаємось над закинутими нам системою дрібничками, кого вигнали, а кого не посадили, хто вбив, хто вкрав мало, а хто багато і чим, вибачте, пукнув син президента і чи справжню косу носить Тимошенко. А й ще радіємо, що так дорого перепродали найбільший в світі металургійний гігант, щоб залатати діри в бюджеті та показово помститися одним з тисяч волоцюг. Скажіть, хіба добрий хазяїн продасть один з небагатьох засобів виробництва, наприклад коня, щоб накупити собі та пороздавати дітям кінської ковбаси чи тушонки. З'їли за рік та й нема... ні заробітку ні попоїсти. То хіба ж так вирішуються економічні питання? Невже ціною унікальних (вже ненавиджу це слово) та стратегічних підприємств.

Так було доведено, що Україну розпродано і розкрадено за безцінь. Та чомусь ніхто не каже про те, що взагалі, система приватизації в Україні була організована не для користі країни чи народу, а для вигоди певним „елітним” колам. Нами не раз обрана Верховна рада займалась чим завгодно, тільки не законом і порядком. Депутати в своїй більшості займалися і займаються лобюванням своїх справ та справ своїх „замовників”. Таким чином, жонглюючи законами та підзаконними актами депутати всіх рівнів допомогли приборати до чийось не чистих рук майже всі підприємства країни. Зараз ті підприємства, що залишилися, через штучно створене банкрутство, також чекають черги на купівлю за безцінь.

Тай це не саме страшне. Чомусь ніхто не каже про те, чому багато з проданих новим власникам підприємств, дивним чином також банкрутують і в решті-решт руйнуються і здаються на металолом. Тому що держав безконтрольно віддала потужні підприємства тим, кому не вигідно мати на Україні конкурента. Схема дуже проста: викупити і знищити, щоб не заважало вже налагодженому збуту. А мільйонами викинутих на вулицю робітниками хіба варто перейматися державі та депутатам, яких ми обирали? Так, пам'ятає як ми з неохотою йшли на вибори, як нерозбірливо ставили галочки у виборчих списках?

А тепер ми дожились до того, що і розбиратись вже нам не потрібно. І ці жирні та нахабні коти лізуть зараз у всі можливі шпари, купують і перекуповують собі місця у партіях, нехтуючи будь-якими принципами моральності та життєвої етики. Може хтось сумнівається, що середньо статистичний бандит не може собі дозволити стати партійним чи прикупити собі місце, що ближче до верху? Може ви повірити лідеру якоїсь партії, що він з безликою та різношерстою партією наведе порядок, як це обіцяв і „зробив” Ющенко? Зараз ми ще можемо пожурити наших депутатів, та потім не буде до кого звертатись – яка відповідальність з безликої сірої партії – піди і розберись, хто і що там.. Ми зараз маємо Верховну раду, яка й так складається із фракцій та партій. І що їм зараз заважає думати про народ, про справедливі закони, про свободи громадян? Це ж НАЙВИЩИЙ народний та ЗАКОНОДАВЧИЙ орган.

Відповідь, нажаль, банальна і проста: бо там сидять і сидітимуть люди, яким важливі власна шкіра, власний добробут, власні інтереси, власні свободи і недоторканність.

То є справедливість, коли хтось розкаже нам як жити і захищається НЕДОТОРКАНІСТЮ від, власними руками, створених ЗАКОНІВ?

Та не переймайтесь!
ВИ МАЄТЕ ПРАВО МОВЧАТИ...ВИ МАЄТЕ ПРАВО ПОМЕРТИ...

*Не член партій, Не народний обранець,
Не народний президент, Не куплений
журналіст, А просто, громадянин
України,
Сергій Саричев, ukr_lyud@mail.ru*

Політичний антикваріат і його відгуки в Канаді

18 листопада минулого 2005 р. сенат США одногосно (!) скасував обмежувальну зовнішньоторговельну поправку Джексона-Веніка для України. Отож США і Україна позбувалися пережитку "холодної війни". Нагадаємо, ця поправка з'явилася в американському законодавстві понад тридцять років тому - 1974 року - як засіб, що пов'язував американську зовнішню торгівлю з питаннями свободи еміграції з СРСР. (Ця поправка продовжувала діяти щодо низки країн СНД, зокрема і РФ). Ще мало відбутися голосування в палаті представників конгресу США, після чого законопроект скеровували на підпис Президентів США.

Аж не минуло й місяця опісля, як 15 грудня Ігор Гавдяк, президент Українського американського координаційного комітету, провідної організації українців Америки, що базується в Нью-Йорку, надіслав на адресу Президента і прем'єр-міністра України заяву: ми глибоко шоковані та приголомшені жадливою заявою, зробленою главою Міжрегіональної академії управління персоналом (МАУП) на підтримку заяви іранського Президента протє, що Ізраїль треба змести з лиця Землі. І далі: взірцева боротьба Президента Ющенка з антисемітизмом буде відкинута назад, якщо не буде негайної відповіді від Президента й українського уряду.

Ще далі конкретизувалося, що не лише українсько-ізраїльські відносини поставлено під загрозу: також під загрозою є зусилля української громади Америки на підтримку голосування щодо скасування поправки Джексона-Веніка стосовно України в конгресі США. Ці зусилля підтримали провідні американські єврейські організації, й наступного дня, конгрес США відмовився скасувати поправку Джексона-Веніка щодо України.

МАУП подав позов до академіків Мирослава Поповича та Ярослава Яцкова й професорів Станіслава Кульчицького, Олександра Майбороди, Юрія Шаповала та Наталі Яковенко, та також до газети НАНУ «Світ», яка торік умістила заяву, що її підписали повище згадані науковці та ще понад дві сотні представників української інтелігенції з краю та діаспори.

Перші відрухи не забарилися. Наразі, насамперед завдяки активності проф. Наталії Пилип'юк, колишнього президента Канадської асоціації славистів (2000-2004 рр.), найжвавіше відгукнулася діаспора: відповідні матеріали буде опубліковано в українстичних розсилках Домініка Ареля і Романа Сенкуся, а газета «Свобода» - чільна друкована медія української громади у Північній Америці вмістила повідомлення про суть справи, текст звернення оскаржуваних науковців, а головне - список осіб й організацій, які в той чи той спосіб висловили свою підтримку борцям із ксенофобією в Україні. Цього разу йдеться не про колективну відозву, а, натомість, про окремі (сподіваємося, численні) підтримчі листи, які буде передано ак. Мирославу Поповичу з колегами, їхнім адвокатам, а також розіслано до «Свободи» та інших медій, солідарних із антиксенофобською громадською кампанією, спричиненою цим судовим процесом.

Тексти підтримчих листів вже надіслали українські науковці з краю та діаспори, а також іноземні інтелектуали - друзі України (Андреа Граціозі, Джована Седіна, Наталія Пилип'юк, Роман Сенкус, Андрій Горняткевич, Ярослав Грицак, Тарас Закидальський, Тит Геврик, Марта Дичок, Ольга Андрієвська, Микола Рябчук, Олександр Мотиль, Тарас Кознарський, Натан Меір, Юрій Тарнавський, Віра Андрушків, Зенон Василів, Світлана Кобець, Сергій Плохій, Мирослав Юркевич, Петро Й. Потічний, Оля Гнатюк, Андрій Кравчук та ін.)

CHIN Radio - 97.9 FM

Українська радіопрограма в Оттаві

П'ят

8:00 до 9:00 ранку

з

А так нці:

www.chinradio.com

США готуються до нападу Росії

Минулого року першого листопада американські військові розпочали найбільші "ігрові" військові навчання. Про це повідомляє американський журналіст Вільям Аркін - автор понад десяти книг на військову тематику, військовий експерт на телеканалі NBC і радник у багатьох організаціях - на сторінках газети Washington Post. За сценарієм цих військових ігор, між Росією і США виникає криза, яка призводить до ядерного удару по території США.

У межах цих навчань країна під кодовою назвою "Сломонія" втрачає союзника під кодовою назвою "Юблейм". Унаслідок цього "Сломонія" починає провадити більш агресивну політику, що виливається у "міні-холодну війну". При цьому під "Сломонією" розуміють Росію, а під "Юблеймом" - Україну.

Отож за сценарієм, Росія втрачає Україну як союзника і в неї ускладнюються відносини із Заходом. У відповідь на посилення присутності військ НАТО на своїх кордонах Росія мобілізується і розташовує стратегічні бомбардувальники на Далекому Сході і в Арктиці. Щоб покарати Захід, Росія також починає підтримувати Північну Корею, ненависну Сполученим Штатам. Росія і Північна Корея готуються завдати ядерного удару по США за допомогою бомбардувальників і ракет. І хоча військові стратеги називають можливість атаки з боку російських

бомбардувальників Аляски малоімовірною і нереальною, та все ж вирішили, що вона необхідна, аби попрактикуватися в успішному повітряному перехопленні силами Північної американської аерокосмічної захисної команди (NORAD). Однак в цій грі фігурує не лише ядерна зброя і протиракетна оборона, але й набір інших операцій: атака на комп'ютерні мережі, атаки на енергетичні об'єкти, виведення з ладу російських супутників і ракет, теракти, кіберна війна та навіть евакуація Вашингтону. А закінчиться конфлікт, звісно, поразкою Росії. Очікують, що 10 листопада Москва уже благатиме про мир.

Як зазначає Washington Post, метою всіх цих ігор є далеко не тестування, а всього-на-всього виправдання витрат на озброєння і політики, яку провадить Білий дім. Доказом цього є те, що головною загрозою у цих іграх для США є Росія, а, наприклад, не Китай чи Північна Корея або Іран. Адже Росія - єдина країна, яка має кілька сотень ядерних ракет. Тому Росія - єдине виправдання для США продовжувати утримувати свій ядерний арсенал і нічого не робити для процесу роззброєння.

Хоча можливості повернення до "холодної війни" з Росією теж не слід відкидати. Як пише газета, адміністрації Клінтона і Буша роками навмисно ігнорували загрозу, яку становить російська ядерна зброя, і погоджувалися, що демократія і стабільність у колишньому СРСР більш-менш перманентні. Але чому Росія з її тисячами ядерних боеголовки не може становити для США такої ж загрози, як порівняно невинні Північна Корея й Іран? Водночас не можна сказати, що КНДР і Іран не бажають США зла. Просто стратегам доводиться вигадувати для того, щоб виправдати величезну кількість тактичної і стратегічної зброї, і навіть звичайного озброєння.

Уляна ІВАШКІВ

Конституція України по галицьки

Розділи I, II Стаття 1. Україна є держава українців, які сповідають свою суверенність, незалежність від оковитої і російського газу, демократичність у виборі чільних урядників і жінки.

Стаття 2. Суверенітет України поширюється на всі її городи, клумби, пляжі, комини і пляци під забудову. Україна є держава, як невгрижене ябко, тобто юнітарна. Святі терени України в рамках накрайних кордонів є нашими на віки вічні. Амінь.

Стаття 3. Людина, навіть якщо вона й не є галичанином з якоїсь Божої примхи, її життє і здоров'є, честь і гордість, право бути непобитим на міліцейським постерунку чи після футболу визнаються в Україні найгарантованішою соціальною вартісністю. Держава, як то не смішно, відповідає перед людинов за свою діяльність чи бездіяльність.

Стаття 5. Україна є республікою, хоч і не всі знають що то є за цимес. Головним начальником і владарем в Україні є народ, якого правди сила, що вгору йде. Народ сам того не відаючи чинит владу безпосередньо і через свої демократичні органи. Ніхто не може купити собі державну владу. А хто може – най ся поділит з народом.

Стаття 10. Державнов мовов в Україні є українська. Всі решта мови не гірші, але наша ліпша, бо ми є титульна нація і нема на то ради. Прецінь в Україні дається гаранція, щоби кождий міг балакати по своєму, і навіть, по російски, хоч то і паскудство. А ще наша держава дозволяє вивчати інші ріжні мови, які не кождий зрозуміє в Карпатах чи на Волині, але якими балакають тамка, де ми заробляем гроші на прожиття тутка.

Стаття 11. Держава збирає докупи і галичан, і закарпатців, і буковинців, і волиняків, і полтавчан і подоляків, щоби нагадати їм, що вони з діда прадіда вродилисі українцями, про що записано в паспорті і інших ріжних аусвайсах і метриках..

Стаття 12. Україна дбає про українців, які знайшли гроші виїхати з наших благословенних теренів, але теперка дуже тужать за материзною, хоч і сидять при грошах. Але держава не має грошей, щоби їм аж так помогти.

Стаття 13. Земля, і всьо, що лежить під ногами, астматичне повітре, вода в річках, возерах, ставках, морях, кранах, флешках і філіжанках, які є на наших теренах – є нашими до самої смерти. Кождий наш чоловік, хоч і нехрист має право спользувати природні воб'єкти, але щоб нам сі троха лишило.

Стаття 14. Земля є основним національним здобутком і хто на ню посягне – дістане по загребущих пальцях, захланній голові і сиромудрій сраці по саму Тузлу.

Стаття 15. Кождий порядний українець має право пашекувати на владу від широго серці і на повну губу, бо в нас цензура суворо заказана. Жадна ідеологія не годна визнаватісі державов як за більшовиків, бо то є встид і ганьба.

Стаття 17. Боронити Україну з Півночі і Сходу, Заходу і Півдня мают Збройні Сили України, але їм бракує солярки. Тож кождий українець, що може тримати в рукаї зброю, повинен її мати в сховку і регулярно чистити кріса, шмайсера чи машингвера, бо вороги не сплят, а пантрують по периметру кордону. А ще кождий українець має право бути міліціантом і прапорщиком – се його суверенне право.

Стаття 20. Державними символами України є Державний Прапор України, Державний Герб України і Державний Гімн України. А ще Франц-Йосиф, але він вже давно вмер, через те до него не всі сі признают. Державний Прапор України – фана з двох рівненьких смужок синего і жовтого кольорів. І не дай вам Боже перевернути його догори дригом! Державний Герб України є – Знак Княжої Держави Володимира Великого і УПА – тризубец, а не виделець. Державний Гімн України – національний гімн на музику М.Вербицького, що похований, де теперка Польща. Хто не знає нашого гімну – не є українцем, а є гавганом і анальфаетом, за що може дістати в писок і де інде. Столицьом України є Київ, хоч то і не справедливо, бо Львів не гірший і українців тутка більшіше.

Стаття 23. Кожда людина має право бути собов і розвиватісі, як тато каже, якщо при цім вона не робє гранди іншим людям і їх родичам.

Стаття 24. В нашій державі не може бути жадних привілеїв чи заказань за ознаками раси, кольору шкіри на мештах, політичних, релігійних та інших пташках в голові, по жіночій лінії і сексу. Рівність прав жінки і чоловіка гварантується, хоч наші хлопи і не навчилисі родити дітисьок і давати їм цицьки помежи зуби. Держава чинить так, щоби кобіти могли і працювати, і бавити бахурів. Бо хлопи того не годні робити –

наші балватунці можут тільки горівку пити і бомки збивати.

Стаття 27. Кожда людина має право жити і не тужити. Нігди не мож скасувати чуже жітте, хоч то і пняк, і затятий москаліско. Бо тоді мож втрафити до щюпи і годувати воші в криміналі.

Стаття 35. Кождий має право вірити в того Бога, котрий намальований на його іконах. Церква і церковники в Україні відокремлені від держави, але не від наших пожертв, що вигідно їх вирізняє з-поміж інших комерційних структур.

Стаття 36. Громадяни України можут сі гуртувати в союзи, партії, гуртки і колгоспні

ланки без жадних заказань і на свої гроші. Кого ж насильно притягнули в СДПУ(о), чи Народний рух – най напише супліку до прокурора, бо так робити не мож, хіба за грубі гроші.

Стаття 40. Кождий матолок в нашій державі, що володіє письмом і каламарем, може написати супліку, чи скаргу до органів державної влади на органи державної влади. Держава гварантує – смішно буде всім.

Стаття 41. Кождий має право чимсь володіти. І кождий має право володіти чимсь твоім.

Стаття 43. Кождий має право тяжко гарувати і гнути спину, але не кождий на зарплату. Щоправда право на матвинагороду за працю захищається законом. Як і архітектурні пам'ятки.

Стаття 45. Кождий, хто гарує, має право на вічний спочинок.

Стаття 47. Кождий має право на власну халупку, курінь, намет чи квартиру на виплату. Але не кождий навіть те має.

Стаття 51. Шлюб сі ґрунтує на вільній згоді жінки і чоловіка. То є їх проблеми.

Стаття 68. Кождий матолок повинен жити за законами України. Бо може статісі так, що ти ніц і не знав, коли тещу катував, що то не мож робити – а тебе вже до щюпи захали і статтю шиют. Незнання законів нашої держави не звільняє від отримання міліціантами втіхи від твого арешту.

Вільно переказав на львівську гвару Богдан Волошин

Куди послав Україну підполковник Путін?

Президент Росії Володимир Путін у Мармуровій залі Кремля проголосив своє щорічне послання Федеральним Зборам РФ. А тим часом в Україні майже немає коментарів і відгуків на цей вельми цікавий політичний документ. Якщо не рахувати, звичайно, шанобливої заяви Віктора Януковича – мовляв, дуже добре, що Путін поставив СНД на перше місце у сферах зовнішньополітичних пріоритетів Росії, треба цінувати і використовувати це, – та ще дипломатичної (як і належить) заяви речників МЗС – послання російського глави держави вельми змістовне і містить позитивні для нас моменти. Можливо, політики і політаналітики продовжували відзначати цикл травневих свят, можливо, відпочивали після цього циклу, але факт є фактом – поза увагою широкої громади залишився ряд вельми цікавих моментів послання президента РФ, які прямо або по дотичній торкаються України.

Передусім нас торкаються два чільних сюжети путінського послання, які стосуються нової демографічної політики Російської держави та зміцнення армії й усього військово-промислового комплексу. Бо ж рішуче переламати справді небезпечну тенденцію щорічного зменшення населення Росії на 700 тисяч жителів Володимир Путін збирається не тільки за допомогою стимулювання народжуваності, а й шляхом заохочення масової міграції. При цьому, зазначив Путін, “пріоритетом тут залишається залучення з-за кордону наших співвітчизників”. Хочу нагадати, що “співвітчизниками” в сьогоденній Росії зуться не тільки етнічні росіяни, котрі мешкають за межами Російської держави, а й усі, хто має необережність віддавати у спілкуванні російській мові та захоплюватися досягненнями російської культури. Загальні вимоги до мігрантів також дають підставу до роздумів. Ці мігранти мають бути з числа “людей освічених і законослухняних”, “з повагою ставитися до російської культури, до наших національних традицій”. Зі сказаного ясно, що заохочувати Кремль буде в'їзд не китайців чи туркменів, а імміграцію українців, білорусів чи, в крайньому разі, російськомовних молдаван. З тим, щоби половину демографічної “дірки” закрити заходами з підвищення народжуваності, а половину – іммігрантами (бо ж коли ще підростуть щойно народжені, а в армію треба когось брати вже зараз, і працювати на “великих новобудовах путінізму” комуся також треба).

А як забезпечити стабільну й активну міграцію? Можна платити кожному новому співвітчизнику шалені гроші. Можна створити в Росії рай на землі, щоб навіть американці та ісландці прагнули переселитися туди. А можна створити нестерпні умови для життя у країнах-донорах (до яких передусім належить Україна, де живе якнайбільше “співвітчизників”). Угадайте з одного разу, які методи ближчі й більш звичні для кремлівських чекістів?

Тим більше, що Володимир Путін прямо закликав перетворити Росію на справжню військово-політичну фортецю. Мовляв, так роблять усі провідні західні країни, тому й росіянам не гріх уподібнитися демократам. Промовчав Путін (чи з щирого нерозуміння, чи навмисне –

авось російські лохи проковтнуть) про те, що названий ним принцип “мій дім – моя фортеця” на Заході не метафора, там справді приватна оселя, приватна сфера, приватні інтереси – те, чого держава не сміє торкатися, якщо не йдеться про визначені законом інтереси національної безпеки. Чи так у сучасній Росії? Риторичне запитання. Тому “фортеця Росія” кардинально відрізнятиметься від сучасних “західних фортець”, які слугують обороні від міжнародного тероризму й інших геополітичних загроз. Ця фортеця буде небезпечною не для ворогів, а передусім для свого люду, а ще – для сусідів. Тим більше, що віднині Росія змінює курс із побудови суто професійної не надто численної армії на масову армію (десь півтора мільйони, якщо разом із бойовими частинами МВС), третина якої комплектується на основі загального військового обов'язку. А що таке інші дві третини? Це ті, хто відслужили у війську, а потім перейшли на контракт за того ж рівня професіоналізму. А тим часом президент РФ запропонував “відродити допризовну підготовку” у школах, дав вказівку регіональній владі “відповідати за якість призову”, заявив, що слід “усвідомити, що служба в армії необхідна країні, всьому російському народові”. Тим часом, як засвідчив досвід, масова армія за своєю суттю

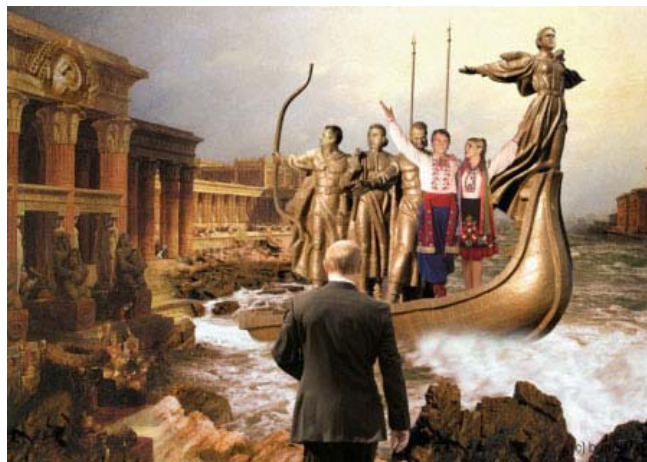
виступає не армією стримування, а армією вторгнення за межі країни, орієнтованою на окупацію й утримання зарубіжних територій, і найкраще виявляє себе у боях не з сильним, а середнім і слабким противником. Іншими словами – не з силами блоку НАТО чи армією КНР, а військом тих сусідніх країн, які не можуть виставити стільки ж солдатів рівнозначної якості чи невеликі, але дуже добре навчені й укомплектовані армії.

Нагадаю, що за російською військовою доктриною, армія може бути використана не тільки у разі нападу на країну з боку іншої держави чи міжнародного тероризму, а й коли виникне загроза економічним інтересам Росії (читай – найбільших олігархів та державних монополій типу “Газпрому”) за кордоном. Чи існує ця загроза і наскільки вона реальна визначатиме Кремль. Годі й казати, що його думка, м'яко кажучи, може бути вельми суб'єктивною.

До речі: Василь Стус спересердя назвав українців “нацією сержантів”. Справді: не тільки сержанти й унтер-офіцери, а й кращий молодший та середній офіцерський склад ряду армій (не лише російської і радянської) комплектувався з населення українських земель. І зараз чимало громадян України служить на контрактній основі в російському війську та на флоті. От і запитання: звідки за умов істотного скорочення населення Росії Кремль братиме живу силу для комплектації зміцнюваної і модернізованої армії?

А ще у посланні висунутий ряд зауважень до Заходу, який, мовляв, досі керується логікою “блокового мислення” і поставлене завдання “не тільки боротися з тероризмом, а і долати інші нові виклики”. Ці виклики, за Путіним, створюють “Провідні світові держави, які володіють ядерною зброєю і потужними важелями військово-політичного впливу”. Очевидно, це передусім

(прод. на наступній стор.)

(продовження з попередньої стор.)

стосується США. Америку президент РФ порівняв з “вовком”, який “їсть і ні на кого не зважає”. Дуже делікатно на адресу “друга Джорджа”, та ще й перед саміттом “великої вісімки” у Петербурзі, чи не так? “Куди тільки зникає весь пафос необхідності боротьби за права людини і демократію, коли йдеться про необхідність реалізувати власні інтереси? – поставив риторичне запитання Володимир Путін. – Тут, виявляється, все можливо, нема жодних обмежень”. Росія мусить діяти так само, підкреслив її лідер (хоча коли це вона діяла інакше, запитасмо ми; і водночас зауважимо, що навіть найбільш програтні дії США на зовнішній арені, скажімо, війна у В’єтнамі, супроводжувалися намаганнями насадити демократію, навіть у країнах, що до цього об’єктивно не доросли).

Так чи інакше, але численні західні коментатори відзначають, що Путін проголосив початок або нової “холодної”, або такої собі “прохолодної” війни із західними державами, принаймні, тими, котрі проводять власний політичний курс, не надто зважаючи на інтереси Кремля. Такої ж думки і колишній радник російського президента Андрій Ілларіонов. З іншого боку, особисто Володимир Вольфович Жириновський виставив своєму главі держави за послання оцінку “п’ять з плюсом”, а на додачу взяв на себе зобов’язання “продукувати” ще трьох дітей для російської держави та її армії. Але поставимо собі запитання: а через які країни проходить фронт “прохолодної війни”, якщо вона зі словесної переросте у практичну стадію? І за які території розгорнуться головні битви цієї війни? І якими методами такі битви будуть вестися?

Утім, про методи боротьби на економічному фронті Путін дещо сказав. Як і перед цим, Росія намагатиметься стати одним із головних гравців на світовому ринку енергоносіїв. Тільки тепер нафта, газ та інші товари будуть продаватися на московських біржах за рублі, які, у свою чергу, з цього року стануть повністю вільноконвертованими. Що означає вимога продажу всіх енергоносіїв за рублі? Те, що ця валюта значно зміцниться і щодо євро, і щодо долара, і, головне для нас, щодо гривні. Це посилить російську експансію на ринки Європи та СНД. Акція вельми логічна, в її основі не лише інтереси кишень кремлівських чекістів, а й реальні національні інтереси Росії, єдиний ризик тут – що рубль стане об’єктом ігор міжнародних фінансових спекулянтів. Але, схоже, команда Путіна вважає, що добре забезпечений вуглеводневими енергоносіями рубль буде невразливим. А як із гривнею за таких умов?

І, нарешті, безпосередньо про тему СНД в посланні російського глави держави. Крім традиційної тези щодо того, що “багатостороннє партнерство дозволяє розв’язувати проблеми з меншими затратами, з більшою ефективністю”, тут є й деякі нові ноти. Скажімо, як перспективний (для нього) проект Путін виділяє “зміцнення спільного гуманітарного простору”, який нині має “нові соціально-економічні передумови”. Іншими словами, йдеться про узгодження підручників з історії і з літератури, про експансію “Русского радио” та російських телекомпаній, про суцільного Кобзона-Баскова-Кіркорова на концертних майданчиках і т.д., і т.п. Але як узгодити, скажімо, тезу про Петра І, котрий “відкрив вікно у Європу” (і для Росії, яка тоді ще була Московією, це повна правда) з тезою про Петра І, котрий зачинив “вікно у Європу” (бо ж тоді Лівобережна Україна, себто Гетьманщина, мала прями торговельні зв’язки з Заходом через Річ Посполиту, у складі якої перебувала Правобережна Україна; російський цар наказав торгувати через Петербург, отже, для того, щоб привезти віз тарані з Києва до Василькова, слід було їхати до північної столиці брати на це

дозвіл) і про Петра І, котрий не зачиняв і не відчиняв нічого (це вірно для Білорусі, яка тоді перебувала у складі Річ Посполитої)? І це тільки найпростіший приклад, бо ж основна частина того “спільного гуманітарного простору” склалася в радянський час і має міцне сталінсько-брежнєвське ідейне підґрунтя (скажімо, з ким знайдуть спільну мову лідери російських організацій ветеранів війни в Україні, з Іваном Герасимовим чи з Ігорем Юхновським?).

На закінчення ж – про ще одну тему, також безпосередньо пов’язану із українським виміром путінського послання. А хто втілюватиме всі накреслення президента Росії? Його гіпотетичні спадкоємці? Чи він сам під час свого також гіпотетичного третього терміну повноважень? Добре відомі українській публіці Олександр Дугін та Гліб Павловський вважають, що спадкоємці з поставленими завданнями не впораються, а російський виборець іншого лідера держави, крім Путіна, не бачить і бачити не хоче. Отож, схоже, нам слід готуватися до нового раунду співжиття із підполковником КГБ у Кремлі та знаходити адекватні відповіді на сформульовані у посланні президента РФ виклики. Виходячи не з приватних інтересів еліти, а з національних інтересів усього суспільства.

Сергій Грабовський

Березовський не перестав твердити, як Жванія обізвав Ющенка

Російський бізнесмен Борис Березовський заявляє про повну підконтрольність президента Віктора Ющенка в. о. міністру з надзвичайних ситуацій Давиду Жванія й экс-секретарю Ради національної безпеки та оборони Петру Порошенку. Про це він сказав в інтерв’ю журналам “Кореспондент” і “Влада грошей”. Він зазначив, що в 2004 році в розпал президентської кампанії в

Петрик і Параска

Україні до нього в Лондон приїжджав Жванія. Під час бесіди він відзначив: “Для нас Ющенко – ніхто: Порошенко і я повністю його контролюємо... Усім процесом керує могутня команда, і тому будь-яке рішення Ющенка, якщо воно нам невігідне, ми можемо провалити, і навпаки, провести наше будь-яке рішення”. Березовський відзначив, що він спочатку не вірив цим висловлюванням, але надалі “усе більше і більше” схиляється до того, “щоб повірити сьогодні”. “Оскільки дуже було агресивним відсторонення Тимошенко. І, власне кажучи, порушення домовленостей між Тимошенко і Ющенком, насамперед, справа рук, звичайно, Порошенка, Жванії, ну і, напевно, Третякова”, -

додав Березовський. За його словами, останні політичні події в Україні показують, що "Ющенко сьогодні представляють сили, зацікавлені не в демократичному процесі, а в одержанні влади".

Росії потрібні співвітчизники

Поряд із заохоченням народжуваності російська влада має намір подолати демографічну кризу, переселяючи "рускоязычне" населення з інших країн. З цією метою президент Володимир Путін підписав указ № 637 "Про заходи для надання підтримки

добровільному переселенню в Російську Федерацію співвітчизників, які живуть за кордоном". Для цього було затверджено відповідну програму, яку реалізовуватимуть протягом 2006-2012 років. Людям, які мають намір переселитися до Росії, гарантують отримання російського громадянства, компенсацію витрат на переїзд та "підйомні" - грошову допомогу для влаштування на новому місці.

Уже 2006 року планують відкрити представництва російської міграційної служби в Україні, Молдові, Казахстані та Узбекистані, а наступного року такі пункти для вербування "співвітчизників" мають намір відкрити в Азербайджані, Грузії, Литві, Естонії і навіть у Німеччині, США та Ізраїлі. Поки що не оголошують конкретних сум грошових компенсацій, які зможуть отримати учасники програми.

Переселенці зможуть самі обирати території, де вони захочуть оселитися. Але не на всій території Російської Федерації і не в Москві, а лише на територіях категорій "А", "Б" та "В". Перша з них - це стратегічно важливі прикордонні райони. На територіях категорії "Б" реалізуються важливі інвестиційні проекти, а під категорію "В" підпадають

райони, де в останні роки спостерігається суттєве зменшення населення. Тож насамперед планують скеровувати "співвітчизників" до Сибіру та Далекого Сходу. Москва воліє, щоб на цих територіях мешкали "рускоязычні" переселенці з України чи Білорусі, ніж мігранти з Китаю та інших країн Азії. Затвердження цієї програми може означати деяку зміну курсу російської влади, яка вже змирилася із втратою України чи Грузії і тепер намагається "випхати" звідти якнайбільше "співвітчизників", щоб зробити їх своїми громадянами.

Недарма у вівторковій московській "Независимой газете" вміщено два інтерв'ю, які мали б ідеологічно обґрунтувати таку зміну кремлівського курсу. "Суверенність" Росії - застарілий стереотип. Він штовхає Російську Федерацію до здійснення односторонніх акцій щодо України, Грузії, Молдови; але такі акції лише підривають її авторитет та виявляють її цілковиту

безпомічність, тобто не можуть принести Росії нічого, окрім шкоди", - повчає американський політолог Збігнев Бжезінський.

Натомість кремлівський політтехнолог Глеб Павловський у своєму інтерв'ю заявляє, що Росія не зацікавлена у приєднанні чи розподілі України. "Розпад України для нас абсолютно неприйнятний. Замість того, щоб займатися проблемами Російської Федерації, ми будемо вирішувати проблеми України," - сказав він.

Однак не варто тішити себе ілюзіями, що росіяни відмовилися від політики тиску на Україну. Адже "газові війни тривають", і вони загрожують погіршенням економічної ситуації в Україні. Тоді можна буде виманити кілька мільйонів мігрантів з України для переселення за Урал. Одночасно російські компанії на чолі з "Газпромом" за безцінь викуплять в Україні все, що має ще якусь цінність. І тоді нас милостиво відпустять вступати до НАТО чи Євросоюзу, як "троянського коня" Москви.

Ігор МЕЛЬНИК

КРАЇНА УКРАЇНА

Депутати України не придумала нічого ліпшого, як запросити в приміщення Верховної Ради "красунь" які з'їхалися на свій конкурс до Києва

Детектор брехні вже на Буковині

Уже майже три десятки підозрюваних у скоєнні злочинів буковинців перевірили на так званому "детекторі брехні". Наразі диво-машина перебуває в руках чернівецьких правоохоронців, яким поліграф на певний час позичили їхні кримські колеги.

Як розповів начальник оперативно-довідкової служби при ГУМВС України в АР Крим Олексій Труфан, поліграф російського виробництва, який зовні нагадує звичайний комп'ютер із дротами, видає результат із точністю до 98 відсотків, і одурити його ще нікому не вдалося. Хоча думки людини він, звісно, прочитати не може, а лише фіксує зміни тиску, серцебиття чи дихання. Спеціальні паси прилаштовують у зоні грудей і черевного преса, а 12 спеціальних датчиків на "липучках" кріплять на фаланги підмізинного та вказівного пальців правої руки, передпліччя лівої... Обруч із датчиками на голову не надівають: у демократичних країнах це вважають приниженням гідності й тиском на психіку. Усі результати у вигляді кривої відображаються на моніторі комп'ютера. Питання тесту, які ставлять під час перевірки, побудовано таким чином, що вони передбачають лише відповідь "ні". Відповідати треба, зосередившись на чистому аркуші паперу. Відтак уже сам апарат вартістю десять тисяч доларів США визначає, яке "ні" виявилось нещирим. Згідно з офіційною інформацією, торік Україна купила поліграфів найбільше з-поміж усіх держав Європи, випередивши північних, східних та інших сусідів. За закупівлями детекторів у світі ми посіли третє місце - після США та Мексики. А кількість звернень і обсяг послуг у цьому бізнесі щомісяця зростає на 70-80 %.

Планета Земля впевнено крокує до самознищення

У доповіді WWF Living Planet Report, викладено п'ять можливих сценаріїв розвитку планети Земля. За найгіршим сценарієм, що одержав назву "Усе як завжди", апокаліпсис настане у 2050 році. Доповідь складена при співробітництві з лондонською організацією Zoological Society і вченими Global Footprint. Учені зробили сумний висновок про те, що екологічний колапс близький і багато хто може стати свідками найсерйознішої катастрофи в історії людства, більш масштабної в порівнянні з попередньої, коли гинули мікроорганізми і гігантські тварини.

Останній тривожний сигнал про майбутнє планети надійшов 9 жовтня, коли дослідницький центр США Global Footprint Network установив факт "екологічного дебіту", тобто мешканці Землі споживають більше ресурсів, ніж планета в стані виробити. Якщо ми будемо продовжувати виснажувати надра, забруднювати воду і повітря, вирубувати ліси і спустошувати моря з такою ж швидкістю, як зараз, менше ніж за піввіку не залишиться того, що можна було б спалювати, отруювати і використовувати для їжі, подорожей і розваг.

"У період з 1970 по 2003 рік, - говорить в доповіді, - живих істот стало на 31% менше". Це означає, що біорозмаїття - різновиди співіснуючих разом організмів - скорочується. США, Фінляндія й ОАЕ знаходяться на самому початку списку екологічних руйнівників. "Такого занепаду ніколи раніше не спостерігалось", - стверджують учені, говорячи про стан планети, хоча вона пережила п'ять масових винищувань, у період між 444 і 65 мільйонами років тому, коли остання катастрофа привела до загибелі тиранозаврів і трицератопсів. Але цього разу мова не йде про провини людини і її безмірну витрату ресурсів. Не випадково лауреат Нобелівської премії Пауль Крутцен назвав нашу еру "антропоценом". Якщо раніше геологи давали назви, що характеризують еволюцію Землі, то цей термін позначає нову еру - цілком штучну і технологічну.

От чому, попереджають учені, ми виявилися в точці неповернення. Міста, електростанції і житла, що ми будемо в даний час, затягують країни в процес надвикористання, хоча ми повинні орієнтувати наше покоління і майбутні покоління в напрямку екоспівставної реальності, при якій нам буде досить однієї Землі.

Китайська космічна розвідка

Орбітальний модуль пілотованого китайського космічного корабля "Шеньчжоу-6" залишився на орбіті після того, як астронавти успішно повернулися на Землю. Щобільше, апарат перейшов на вищу орбіту. Це занепокоїло усіх, хто слідкує за довколосемним простором. Адже невідомо, навіщо Китай залишив на орбіті цей космічний апарат. Китайці офіційно повідомили, що "Шеньчжоу-6" перевели на вищу орбіту, щоб покращити його енергозабезпечення. Однак, найімовірніше, такі дії мають розвідувальну мету. Про це може свідчити загадкова

деталь, яка виступає з корпусу апарата, - можливо, антена, зонд чи радар. Як повідомляє видання Space Daily, західні експерти висловлюють припущення, що все це є елементами антенної системи радара. Китайці вмикатимуть радар у потрібний час та у визначеному місці, щоб слідкувати за окремими об'єктами. Якщо ці припущення правильні, то Китай створив апарат для радарної супутникової розвідки. Вона дозволяє робити світліни земної поверхні незалежно від часу дня, хмар чи погоди. І це набагато краще, ніж оптичними приладами. Таку космічну розвідувальну систему SAR-Lupe створює зараз німецький Бундесвер. Вона дозволить робити світліни, щоб ідентифікувати об'єкти з розмірами менше як один метр. Тобто слідкувати за окремими людьми. Схоже, Китай теж уже підійшов до такого рівня, значно випередивши Росію, яка ще навіть не пробувала впроваджувати таку технологію космічної розвідки

Тотальне стеження за автомобілями

Здавалось би, британцям не треба дуже переживати за викрадені автомобілі. Адже ними можна користуватися лише на островах Об'єднаного Королівства чи везти до... Японії або Пакистану. Бо на континентальних дорогах Європи авто з правим кермом завжди є "білою вороною". Однак саме у Великобританії вперше у світі запроваджують систему цілодобового стеження за всіма автомобілями. Вже з березня 2006 року Національний центр стеження, що у передмісті Лондона Пендоні, почне фіксувати рух понад 35 мільйонів британських автомобілів. Стежитимуть за автами за допомогою мережі відеокamer на всіх основних дорогах та вулицях країни. Камери будуть налаштовані на читання номерних знаків машин і повідомлятимуть про місце перебування потрібного номера.

На думку поліції, ця система унеможливить викрадення автомобілів та їх використання зі злочинною метою. А контррозвідка MI 3 має намір стежити за рухом усіх підозрілих авто, щоб успішніше боротися з терористами та шпигунами. Наразі система ще далека від досконалості і часто плутає номери машин. Однак крім технічних проблем, розробники системи мають ще клопіт із правозахисними організаціями.

Адже тепер за бажання можна буде відстежувати рух кожного автомобіля, а це порушуватиме не лише громадянські права, але й стане втручанням у приватне життя майже всіх громадян. Бо ж ніхто не любить, коли за ним стежать. Якщо так триватиме далі, то збудеться пророцтво Орвела, і телекамери стежитимуть за кожним британцем навіть у його помешканні.

Обережно, за вами шпигують принтери

Кольорові лазерні принтери провідних фірм-виробників світу у всіх країнах нашої планети працюють на спецслужби США. Авторитетна американська правозахисна організація Electronic Frontier Foundation, (EFF) розшифрувала приховане маркування, що залишають деякі моделі кольорових лазерних принтерів на роздрукованих документах, - передають "Подробности". Приводом до цього стали численні скарги користувачів на ледве помітні жовті цятки, які залишаються на папері під час роботи з кольоровими принтерами. Призначення такого маркування до останнього часу було загадкою. Тепер, як повідомляє Nature, експертам вдалося з'ясувати, що саме приховують ці жовті цятки. Як пояснює Сут Шовен, один зі спеціалістів EFF, на кожному роздрукованому документі зашифровують час і дату його створення, а також серійний номер принтера. При цьому жовті точки проставляють незалежно від того, з якою програмою працює користувач. Окрім того, принтери-шпигуни, схоже, мають власний годинник, оскільки зміна дати на ПК не впливає на інформацію, яку проставляє принтер у прихованому вигляді під час друку. Оскільки вони не контрастують із фоном, ці точки зазвичай не видно неозброєним оком за звичайного освітлення. Їх можна побачити під ультрафіолетом. За синього світла жовті цятки стають чорними.

Секретна служба США стверджує, що закладену у принтери інформацію використовують лише для виявлення фальшивомонетників, однак, як йдеться у повідомленні організації, в США нема закону, який завадив би владі використати секретний код на принтерах для інших цілей. "Підпільні демократичні рухи, які випускають політичні або релігійні брошури або листівки, як російський "Самвидав" у 80-х роках, завжди потребують анонімності паперових документів, однак ця технологія полегшує для урядів можливість виявляти дисидентів", - заявив старший юрист EFF Лі Тіен.

Як передає Newsru.com, наразі організація встановила, що секретні розпізнавальні коди є у низці поширених моделей кольорових лазерних принтерів, таких марок як Xerox, Canon, Tektronix, Ricoh, Lexmark, Kyocera, Lanier, Konica, Minolta, HP Color LaserJet, Epson, Brother.

Умберто Еко критикує Інтернет

Всесвітньо відомий італійський письменник Умберто Еко найбільше знаний за книгою "Ім'я троянди", яку нещодавно опублікували в блискучому українському перекладі.

На його думку, в тому, що сучасні європейці все менше цікавляться історією, винуватий інтернет. В інтерв'ю журналу "Ціцера" Умберто Еко заявив, що "відсутність відчуття історичної тягlosti, ця найбільш типова хвороба американців, усе більше поширюється й на теренах Європи, особливо серед молодшого покоління". "Втрата історичної перспективи неминуча перед навалюю невпорядкованої інформації, яка навалюється на сучасну молодь із всесвітньої мережі, - вважає Еко. - Завелика кількість інформації така ж небезпечна, як і недостатня її кількість". Його діагноз для Америки ще сумніший. На думку У. Еко, американцям загрожує "втрата колективної свідомості".

Все треба знати...

ФБР відмовилося повідомити громадськість про системи перехоплення електронних повідомлень DCS-3000 і Red Hook. Після цього правозахисна група в Інтернеті, Electronic Frontier Foundation, звернулася до суду з позовом проти уряду США, вимагаючи повідомити громадськість про ці системи. Представники EFF переконані, що система DCS-3000 — остання

версія скандальної Carnivore, призначена для перехоплення електронної пошти. Red Hook — система, створена для прослуховування голосових телефонних розмов.

КРАЇНА УКРАЇНА

Самореставроване чудо

Цьогоріч минає 70-та річниця самовідновлення ікони розп'яття Ісуса Христа, що в храмі Успіння Пресвятої Богородиці в Глинянах Золочівського району Львівської області.

Дерев'яний храм у селі Глиняни, в якому зберігають ікону розп'яття Ісуса Христа, збудували в XV столітті. З архівних даних відомо, що турки і татари нападали на село 95 разів, але лише раз вороги захопили його - 1621 року. Все селище тоді спалили, лише храм чудом уцілів. Це стало першим знаком. 1886-го за нез'ясованих обставин у Глинянах спалахнула пожежа, і знову вогонь не зачепив церкви.

Надрестольну ікону розп'яття Ісуса Христа, згідно з архівними даними, подарував Богдан Хмельницький - 1648 року він зі своїм військом стояв у Глинянах. - На Святий вечір 1936 року, після трьох тижнів світіння, із зовсім темної ікони реставрувалася, озолотилася і стала ніби щойно написана, - розповів о. Дмитро Майкут, адміністратор церкви святого Миколая в Глинянах.

Із відновленням образу в храмі під час служб почалися масові оздоровлення (у 1936-1939 рр. відбулося близько трьох тисяч цілень). Ікону досліджували дві духовні комісії, які вирішили, що її відновлення є надприродним явищем.

Проте самореставрована ікона - не останнє чудо в глинянській церкві. Після закриття храму святого Миколая в ньому зблідло темперне малярство Северина Борачека. Із середини 1990-х барви розпису поступово почали насичуватися. Згодом на стінах з'явилися лаврові вінки круглої форми з хрестами всередині (нині їх є шість).

Українців стало менше 47 мільйонів

Чисельність населення України продовжує скорочуватися, і опустилася нижче рівня 47 млн. чоловік. Відповідно до останнього перепису населення України, проведеного 5 грудня 2001 року, у країні проживало 48 457 100 чоловік. Згідно з даними Держкомстату, на кінець 1990 року в Україні проживало 51,94 млн. чіл., 1991 - 52,06 млн., 1992 - 52,24 млн. Потім пішов спад: 1993 - 52,11 млн., 1994 - 51,73 млн., 1995 - 51,3 млн., 1996 - 50,82 млн., 1997 - 50,37 млн., 1998 - 49,92 млн., 1999 - 49,43 млн., 2000 - 48,92 млн., 2001 - 48,46 млн. чол. Після перепису, у 2002 році статистика наводила дані про не набагато більше 48 млн. чол. населення, у 2003 - 47,62 млн., на кінець 2004 року - 47,28 млн. Показники народжуваності протягом 14 років знижувалися, смертності - збільшувалися. За оприлюдненими у жовтні прогнозами Інституту демографії і соціальних досліджень Національної Академії Наук, до 2050 року чисельність населення України може скоротитися до 35 мільйонів чоловік.

Націоналіст без агресії, як кінь без яєць

Видатний австрійський письменник Леопольд фон Захер-Мазох, що був родом зі Львова, писав, що чується українцем. Ба й справді: ким міг бути основоположник мазохізму? Тільки одним із нас. Бо тільки нам подобається бути народом-мучеником, народом-страдником. Хто ще й досі чекає свого Мойсея? Ми, українці. І, звичайно, євреї. Хто ще з якимсь мазохістським завзяттям роздряпує свої рани і демонструє струпи? Ми і вони. Хто усі найбільші поразки і місця національних трагедій перетворив на музеї і пантеони? Ми і вони.

Скільки битв виграв Хмельницький! А пантеон тільки на місці поразки – під Берестечком. Скільки битв виграли українські війська у Першу світову війну, а пам'ятник – тільки на честь героїв Крут. Хоча це скоріше пам'ятник нашої ганьби.

Зате наші славні перемоги зостаються в тіні. Про битву під Котопом, де гетьман Іван Виговський розгромив цвіт московського війська, яось не прийнято багато говорити. Про перемогу князя Костянтина Острозького над московськими військами під Оршею теж. Рабська ментальність не дозволяє і досі драгувати старшого брата. До цих пір височить у Полтаві пам'ятник „руському оружю”. Де ще, в якій країні збережено пам'ятники колонізаторів? Вся лівобережна Україна всяяна рясно ленінськими бовдурами, пам'ятниками на славу своїх катів. Скільки ще років має минути, аби ця ганьба була стерта з нашої землі? Тінь старшого брата грізно нависає над нами.

А всі оці назви міст – Могилів-Подільський, Кам'янець-Подільський, Новгород-Сіверський, Володимир-Волинський і т. д. Доки ще вони залишатимуться свідченням нашої рабської залежності від Москви?

Серед окремих істориків та політиків чомусь дуже популярна думка про миролюбність українців. Навіть такий серйозний історик як Олена Апанович пише: „Українці ніколи не завойовували чужих земель, всю свою життєву енергію вкладали у плекання рідної”.

Те саме твердить і письменник та вічний депутат Володимир Яворівський, йому підспівує історик Володимир Дмитрик: „ми ні на кого не нападали, нікого не завойовували і не денационалізували”.

Доходить до смішного. Олексій Івченко, член фракції „Наша Україна” і голова Конгресу Українських націоналістів добалакався ось до якої чудернацької сентенції: „врешті-решт, націоналістична ідеологія не є агресивною щодо когось ззовні. Давайте згадаємо всі часи: ніколи націоналісти не воювали на чужих територіях і не завойовували когось. Навпаки, вони захищали тільки своє, свої домівки на своїй території, свою землю, тощо”.

Ну, з такими націоналістами нам тільки до ЄСПу дорога. Націоналіст без агресії – все одно, що кінь без яєць. Коні без яєць стали нашими проводирями.

Важко збагнути у якій церковно-парафіяльній школі здобували освіту усі ці товариші, якщо у їхніх макітрах не відклалося абсолютно нічого про завойовницькі походи наших князів.

Невже Олег, прибиваючи свого щита на брамі Цареграду, робив це з гуманітарних міркувань? А яку місію виконував Святослав, ідучи на походи на північний схід аж до Волги та вниз

до Каспію, а потім на Північний Кавказ і на південний захід у Болгарію і Візантію? Вивчав місцеву фауну і флору? А королі Данило Галицький і Лев, коли йшли на ляхів і ятвягів? А що шукав Сагайдачний під стінами Москви? А Тиміш Хмельницький у Молдавії?

Знаходяться такі патріоти, що навіть остерігають українців не зачіпатися з росіянами, бо дуже вони, бідачки, зляться, коли українці посягають на святе. От з'явилася українськомовна пісня, присвячена Севастополю, де автор використовує музику офіційного міського гімну "Легендарний Севастополь – гордість руських моряків". Ну, і це сильно когось там роззлило як у Росії, так і в Севастополі. От я й читаю в одній з газет: "Коли перестанемо підкидати ворогам дедалі нові приклади недолугості та потворності українських поступувань? Севастополь є й назавжди залишиться законною гордістю російських моряків, тим паче, що слабкі й нелюбі українській владі Військово-морські сили України наразі не створили приводу для альтернативної гордості”.

Цікаво, чому ми цієї гордості не можемо розділити? Адже в рядах російської царської і саветської армій, які обороняли Севастополь у Кримській та Другій світовій війнах, українців було не менше, ніж самих росіян, а билися вони ще запекліше. Більшість складала українці і серед учасників повстання на панцерникові "Потьомкін", який збунтувався якраз біля берегів Севастополя. Та й у військах самого Потьомкіна, якого козаки

прийняли до свого коша під прізвиськом Нечеса, і у Суворова було чимало козаків, які завойовували причорноморське узбережжя. Українці взагалі серед командного складу царської армії становили дуже суттєвий відсоток.

Ярмак (Єрмак) був не тільки московським кондотьєром, але й запорізьким козаком. Українці у складі російських армій завоювали Крим, Кавказ, Середню Азію, Сибір, Далекий Схід. Не розумію, чому ми нічого не отримали від цього смачного пирога.

Якщо Росія стала правонаступницею СССР, то українці можуть сміливо заявляти про те, що є одними із правонаступників Російської імперії.

Ні, таки й справді комусь розходить на тому, щоб втовкмачити нам у голови нашу інфантильність. Мовляв, навіщо нам бути зубастими, якщо ми завжди були без зубів? Усі нас били, човпли, гнобили, а ми облизувалися і терпіли. А оскільки це вже така наша національна традиція, то традицію слід поважати. Відповідно і націоналісти у нас святі та божі. Хоч до рани прикладай.

Я ото порівнював нас із євреями, але це порівняння шукується, бо євреї таки краще вміють боронити свої святощі. Спробуй-но тільки хтось у цивілізованій країні засумніватися бодай в одному мільйончику з тих шести, яких забрав голокост, і цей чоловік враз опиниться за бортом суспільства. А в нас можна взагалі заперечити факт голодомору, і ніяка тобі націоналістична зараза в морду не дасть!

Можливо, пропаганда національної миролюбності уже дає свої результати?

Не хочеться вірити. Оце знічев'я склав два тризуби до купи і вийшла зірка Давида. Може, не все ще втрачене?

Юзьо ОБСЕРВАТОР